

BARÇA

Revista Oficial FC Barcelona · Abril del 2008

Núm. 32 · 3 Euros

www.fcbarcelona.cat

C.d.e.F. BARCELONA

EN CLAU D'HUMOR

Els ninots i el Barça, una relació fructífera

UN CULER NEIX, NO ES FA.

Informació i reserves

902 115 116

www.nh-hotels.com

NH
HOTELES

NH proveïdor oficial del Futbol Club Barcelona

ABRIL DEL 2008

Edita: Futbol Club Barcelona
 Av. d'Aristides Maillol s/n - 08028 Barcelona
 Tlf. 9021899 00 - Fax 934112210
 Adreça electrònica: revista@fcbarcelona.cat

Director: Jordi Badia.

Subdirectors: Eduard Pujol, Toni Ruiz
 i David Saura.

Redactors: Roger Bogunyà, Xavier Catalán,
 Vanessa Forns, Francesc Orenes, Àngels Prieto,
 Carles Santacana, Anna Segura i Manel Tomàs.

Revisió lingüística: Marina Àlamo i Lourdes Julià.

Redactors en pràctiques: Lluís Feliu i Pere Marcé.

Col·laboracions especials: Ada Castells, Najat
 El Hachmi, Josep M. Fonalleras, Albert Sánchez
 Piñol, Toni Sala i Vicenç Villatoro.

Il·lustracions: Castanys, Caye, Cesc, Coll, García
 Lorente, Gin (*Barrabàs*), Kap, Martínmorales,
 Muntañola, Óscar Nebreda (*El Periódico*), Opisso,
 Peñarroya, Puyal, Tísner i Vinyes (*Sport*).

Disseny i Infografia: Anna Prats i Dolça Vendranas.

Fotografia: Seguí / FC Barcelona, *Avui*, *Sport*,
 Bevenrain, Arxiu CDC, Eduard Omedes (*Mundo*
Deportivo), L.M. Palomares (La Campana),
 Domingo i Dolers Torné Bosch.

Publicitat: FC Barcelona
 Departament Comercial i de Màrqueting
 Telf. 934963672.

Impressió: Rotocayfo Quebecor.

Tiratge: 133.000 exemplars.

Dipòsit Legal: B-40053-02.

La publicació no es responsabilitza de les opinions
 expressades en les col·laboracions externes.

La redacció d'aquest número s'ha tancat

l'1 d'abril del 2008.

L'homenatge merescut

Per la trajectòria acumulada fins ara, és clar que la REVISTA BARÇA fa una aposta per explicar en profunditat la història del FC Barcelona i per fer un reconeixement a tots els actors que, cadascú des del seu vessant, han contribuït a engrandir-lo. Queden infinitat de temes i qüestions per tractar, òbviament, però ja no podíem deixar passar més temps per abordar-ne una que l'ha acompanyat tot al llarg de la seva història. L'humor gràfic és una part indissociable del FC Barcelona. Com la premsa esportiva, l'ha acompanyat durant la seva vida. Ha tingut èpoques de més brillantor, de més protagonisme, de més espai en l'anàlisi, si es vol, però mai ha faltat a la cita amb el lector per, com diu un dels escriptors que col·laboren en aquesta edició de la revista, celebrar amb eufòria les victòries i consolar-se amb una rialla davant les derrotes.

No esperin trobar una tria exhaustiva d'humoristes. No ho hem pretès mai. Hem abordat aquest treball a partir de tres premisses. La primera premissa va ser mirar d'acotar en sis apartats els temes que més habitualment han aparegut retratats per la ploma dels humoristes; ens hem decantat pels ídols, les rivalitats, el professionalisme, els àrbitres, els presidents i els estats d'ànim dels culers. És una divisió subjectiva, és clar que sí. La segona premissa deia que havíem de fer un recull no exhaustiu però sí que fos representatiu de prou dibuixos i prou humoristes, de diferents estils i diferents èpoques, per il·lustrar els temes triats. I, finalment, la tercera premissa pretenia relligar l'humor gràfic amb la paraula, i no amb qualsevol paraula, perquè havia de quedar clar que, per a nosaltres, des del FC Barcelona, la feina dels humoristes gràfics no és cap gènere menor, com massa vegades se l'ha considerat. I per això vam buscar la col·laboració d'escriptors reconeguts. També en aquest cas la tria ha estat aleatòria, amb l'única intenció que fos mínimament representativa. A partir d'aquesta pàgina trobaran els articles de Vicenç Villatoro, Albert Sánchez Piñol, Ada Castells, Josep Maria Fonalleras, Toni Sala i Najat El Hachmi, a qui agraïm tant la bona disposició mostrada com la qualitat de les col·laboracions fetes.

Aquestes tres premisses ens havien de dur a concloure que l'humor gràfic, la seva funció, forma part de l'essència del fet futbolístic i, més particularment, del fet barcelonista. No és només que, tot sovint, l'humorista sàpiga condensar en uns pocs traços tot el sentiment que s'aplega rere un resultat o un fet de l'actualitat del club, ni tampoc que la seva visió crítica ens ajudi a dessacralitzar el futbol. És que l'humor gràfic ens explica; ens fa entendre el futbol i a nosaltres mateixos, perquè actua de mirall de les nostres febleses i les nostres deformacions. Els culers som tal com ens han dibuixat; de fet, som el que han dibuixat els grans mestres del gènere, som els seus dibuixos.

I, és clar, la REVISTA BARÇA no podia deixar passar l'oportunitat de retre un homenatge, senzill però molt sentit, a qui ha estat i és un dels grans ninotaires de tots els temps. Al pòster central hi tenen una joia: el darrer dibuix que sobre el barcelonisme ha fet, per encàrrec de la revista, Joaquim Muntañola. Hi ha resumida la història del FC Barcelona i la seva relació amb l'humor gràfic, i tota la tendresa que tan bé retrata el traç d'en Muntañola.

FCB MERCHANDISING, SL
CENTRES DE VENDA DE RELLOTGE COMMEMORATIU DEL FC BARCELONA - Concessionaris oficials Viceroy - FCBotiga Megastore - La Tienda en Casa 902.10.30.12

P.V.P. 99€

P.V.P. 79€

50 ANYS EN PUNT

Tractant-se d'una qüestió de temps, estem més que mai amb vosaltres.
És per això que, de nou, volem felicitar-vos.
Feliços Cinquanta Barça

Rellotge Oficial del Futbol Club Barcelona
Edició commemorativa del 50è Aniversari del Camp Nou

SUMARI

MÉS QUE UN CLUB

8 Humor gràfic, un somriure blaugrana
La tradició ninotaire i el Barça

12 Humor i literatura
Presidents, per Vicenç Villatoro
Àrbitres, per Najat El Hachmi
Estats d'ànim, per Toni Sala
Ídols, per Josep M. Fonalleras
Professionalisme, per Albert Sánchez Piñol
Rivalitats, per Ada Castells

EL CLUB DIA A DIA

37 Parlem amb... Miquel Roca
Barça, oratòria, oriünds, país...

45 Què ha passat
Repàs a l'activitat institucional del Club

UN CLUB AMB HISTÒRIA

50 L'Ex: Zuviría
El botxí de l'Anderlecht

SERVEIS BARÇA

62 Barça TV
'Històries del Camp Nou', 50 anys de records

8 Introducció històrica

12 Sis escriptors, sis visions

34 El pòster: la visió de Muntañola

37 Parlem amb... Miquel Roca, advocat

54 Quina nit!
Bakero i Kaiserslautern

56 L'enigma: les tres masies del Camp Nou

PATROCINADORS

PROGRAMA OFICIAL DE PATROCINI FC BARCELONA

PROVEÏDORS

COL-LABORADORS

MITJANS COL-LABORADORS

PATROCINADORS PRINCIPALS DE SECCIONS

BÀSQUET

HOQUEI PATINS

FUTBOL SALA

PATROCINADORS OFICIALS DE SECCIONS

BÀSQUET

HANDBOL

HOQUEI PATINS

ULLS DE DIBUIXANT, LLETRES D'ESCRIPTOR

El Barça és vist d'arreu, se l'observa a totes hores, i es pot analitzar des de qualsevol punt de vista. Una de les maneres més curioses de mirar-lo per entendre'l, i explicar-lo, és com ho fan els dibuixants, creadors de tira i humor gràfic. Són creadors d'opinió pública. Són el somriure de l'aficionat, l'estrebada d'orelles al crac de moda o una picada d'ullet a la pròpia exigència. La REVISTA BARÇA presenta un reportatge que ens endinsarà en el dibuix gràfic a partir dels seus vincles amb el FC Barcelona. És només un tast, no pas una història cronològica i detallada d'aquesta forma d'humor. També proposem un maridatge únic: lliga el traç de la vinyeta i el ninot amb la paraula de l'escriptor. Repassem situacions, personatges o la psicologia del futbol i l'acompanyem de les reflexions de sis escriptors, en una proposta inèdita. La literatura i l'humor gràfic fan pinya al voltant del Barça. Reflexions i sociologia esportiva a través de paraules i dibuixos.

HUMOR GRÀFIC, UN SOMRIURE BLAUGRANA

Des de la premsa humorística de la dècada de 1920 fins a la premsa esportiva i generalista actual, podem trobar un fil conductor amb l'humor gràfic. I el Barça ha estat i és un protagonista imprescindible d'aquest gènere, que sovint reflecteix amb enginy i agudesia l'estat d'ànim i els sentiments d'uns seguidors apassionats. Fem un repàs d'aquest trajecte

■ TEXT: Carles Santacana

No hi ha dubte que una de les maneres de certificar l'abast del barcelonisme és la seva presència a la premsa. De fet, la primera notícia sobre el Barça es va escriure abans que el Club naixés, quan Gamper va convocar des del setmanari *Los Deportes* els qui volguessin crear un club de futbol. En definitiva, la relació amb la premsa ha estat constant. Ara ens interessa fixar l'atenció només en una de les maneres en què s'ha concretat l'interès dels mitjans pel fenomen Barça. Es tracta de la mirada humorística i fins i tot sarcàstica sobre tot allò que envolta el nostre club i el món del futbol. Una mirada que apel·la als sentiments més contradictoris, de la felicitat a la tristesa, de l'èxit al fracàs, dels interessos més inconfessables a les virtuts més elevades, i cerca tant com pot la psicologia de tots els personatges que viuen aquest món, des del futbolista a l'a-

feccionat, passant pel directiu o l'entrenador. Tot plegat sempre des d'una actitud passional, que no admet gaires matisos, que cerca la identificació del lector amb un determinat estat d'ànim, i que, de fet, va dibuixant una determinada interpretació del que és ser culer. Aquest tipus de mirada no era possible quan Gamper i els seus amics jugaven per passar-s'ho bé i eren molt pocs els que seguien el seu joc. Perquè la premsa s'hi fixés decididament calia que els partits del Barça ja fossin seguits per un gruix considerable de socis i aficionats. El salt es va produir a la dècada de 1920, i especialment quan el Club va poder inaugurar el camp de Les Corts (1922), on ja hi cabien més de 20.000 persones. No és casualitat que fos just aleshores quan la premsa va accentuar el seu interès pel futbol i, concretament, pel Barça. Més interès volia dir tam-

bé més formes possibles d'aproximar-se a la informació sobre el Barça, de manera que junt amb les cròniques -cada vegada amb més pes de la informació gràfica va néixer també l'acudit que tenia com a matèria primera l'actualitat esportiva. Ara bé, en el panorama periodístic català dels anys 1920, el més rellevant no és que

Il·lustració: FER

L'humor gràfic va descobrir la temàtica blaugrana arran del primer gran creixement del Club, a la dècada de 1920, i especialment amb la inauguració del camp de Les Corts

Il·lustració: CASTANYS

la tradició humorística escrita del país, amb capçaleres com *L'Esquella de la Torratxa*, anessin fent més referència a l'esport. El que hi havia d'innovador és la creació de premsa humorística de temàtica exclusivament esportiva, més encara, fonamentada quasi exclusivament en l'actualitat blaugrana. El nom propi que exemplifica aquesta realitat és el setmanari *Xut!*, creat el 1922, el mateix any de la inauguració de Les Corts. L'ànima del setmanari fou Valentí Castanys, que no només va construir tota una visió de l'univers barcelonista i de la rivalitat amb l'Espanyol, sinó que ideà i dibuixà ràpidament un personatge emblemàtic: l'avi

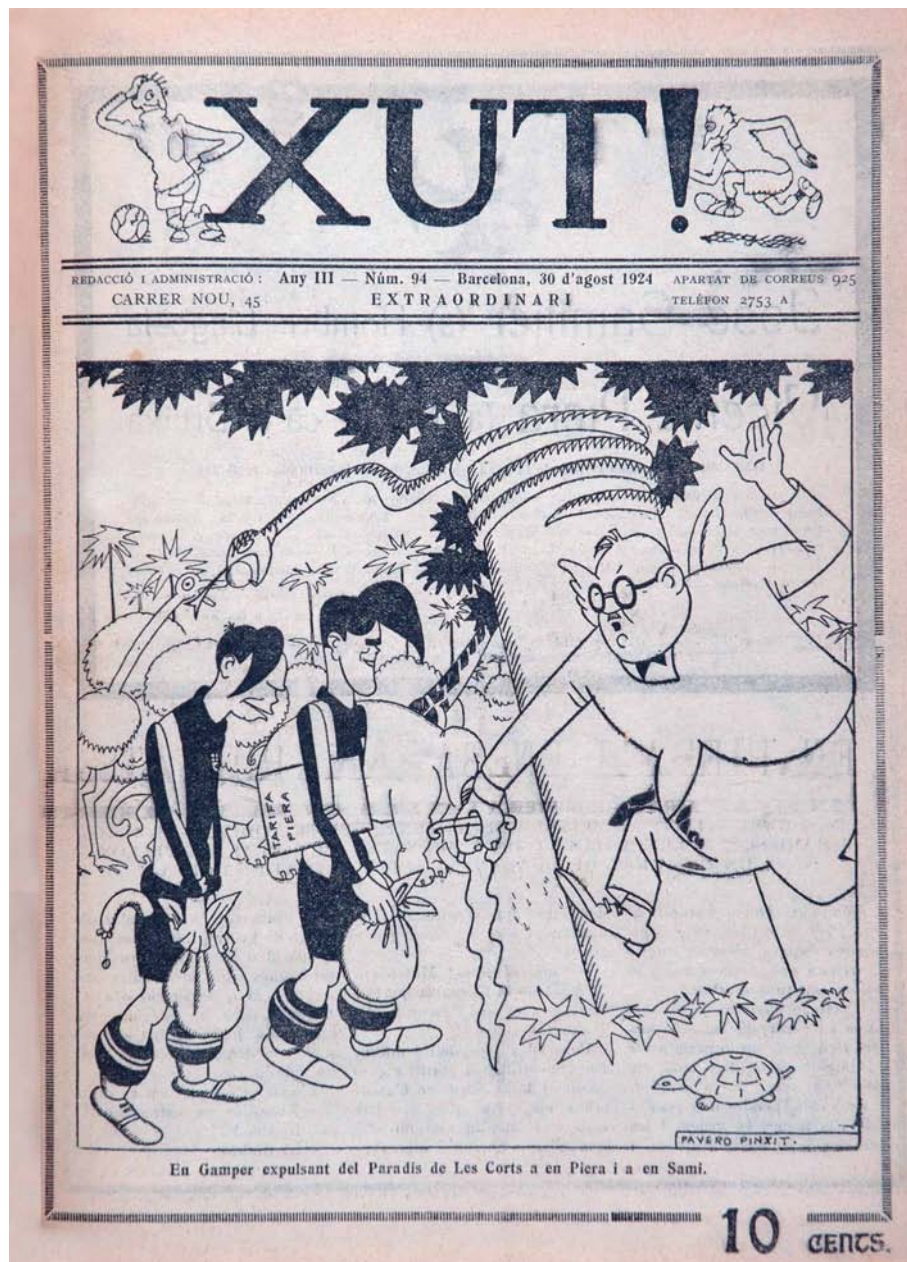
tava salvar el llapis vermell de la censura, i que en un llenguatge farcit de catalanades podia anar més lluny que la resta de la premsa. Però la proposta de Castanys pertanyia a una època que a mitjan anys 60 anava desapareixent, mentre que l'acudit esportiu guanyava pes a la premsa general i dibuixants com Pe-

Tot i que ara no hi ha publicacions d'humor esportiu, l'acudit esportiu és present avui a tots els mitjans

Barça, el venerable però també irascible representant del barcelonisme. Castanys i el *Xut!* no estaven sols. Altres publicacions i altres dibuixants, com el cèlebre Opisso, van fer viure l'època d'or de l'humorisme esportiu català, que va tenir una altra gran virtut en fer present amb tota la seva amplitud un llenguatge esportiu en català, que va aprofitar publicacions d'aquest tipus per fer-se enormement popular.

Humor malgrat la censura

Després de la Guerra Civil tot va canviar. La censura va limitar molt totes les formes d'expressió, i l'humor era vist, en general, com una matèria perillosa. Tanmateix, alguns dibuixants van intentar fer front a les adverses circumstàncies, i van agilitzar l'enginy. Muntanyola des de *Vida Deportiva* – i més endavant en altres mitjans – o Cesc en periòdics d'informació general són alguns d'aquests nous referents. La vella tradició del *Xut!* va reviu ara necessàriament en castellà en *El Once*, sota la batuta de Castanys, que inten-

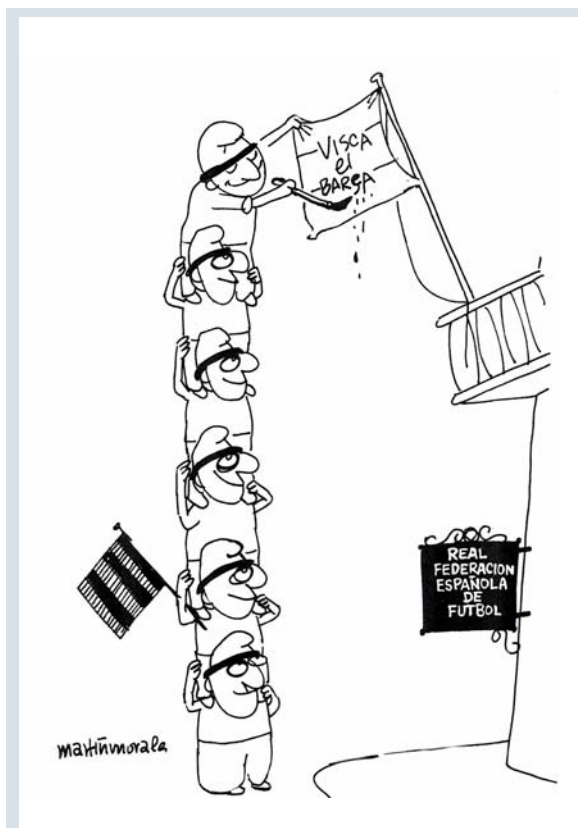

Il·lustració: PENARROYA

ñarroya es feien un nom des de la revista *Barça*. A les darreries del franquisme una nova generació de dibuixants va crear un producte totalment nou i diferent. La publicació es deia *Barrabás*, impulsada sobretot per Òscar Nebreda i Ivà. El to que utilitzava era molt punyent i tenia un ànim molt crític amb totes les estructures futbolístiques. D'aquell impuls en sorgí també *El Hincha Enmascarado*, de la mà d'Ivà, però que va desaparèixer de seguida.

L'humor en democràcia

Amb l'arribada de la democràcia i la recuperació de la llibertat de premsa l'humor gràfic va assolir noves possibilitats, i es va fer present en tota mena de mitjans. Els intents de reviu- re una premsa humorística esportiva van fracassar, però la premsa esportiva i la premsa general s'han ocupat a bastament de l'actualitat blaugrana, de manera que el fenomen barcelonista ha estat font d'inspiració constant per a dibuixants d'estils diversos, com Toni, Fer, Pèrich i un llarguíssim etcètera, que fins i tot han creat personatges per a altres mitjans, com el Jordi Culé d'Òscar a la televisió ■

Precedents del butlletí

Naturalment la major part de la producció humorística s'ha divulgat a través de la premsa, ja sigui específicament humorística, o a la de tipus esportiu o en les planes de la premsa d'informació general. Als mitjans propis del Club ha estat menys habitual, tot i els precedents al butlletí dels anys 20. Una experiència interessant és la que es va dur a terme del 1975 al 1977. Es va crear una secció fixa, titulada *Acudit fora de joc*, en què diferents dibuixants van anar publicant els seus acudits. En van firmar, entre d'altres, Tísner, principal impulsor de la iniciativa, i també Cesc, Fer, Oli, Puyal, Ceron o Martínmorales.

Dibuixos originals de Cesc

El FC Barcelona es pot enorgullir de disposar d'una col·lecció de dibuixos originals d'un ninotaire de primera fila, Francesc Vila (1927-2006), que signava Cesc. Es tracta d'una col·lecció de 39 acudits que formen part de l'exposició temporal del Museu Cesc. *Vinyetes d'una època. 1952-2003*, que es va inaugurar el novembre de 2006, un mes abans de la seva mort. Cesc va donar aquests originals, tots de temàtica barcelonista, en què mostrava el seu particular sentit de l'humor, que havia anat escampant per publicacions com ara *Diario de Barcelona*, *Tele/eXprés*, *El Correo Catalán* i *l'Avui*, entre altres capçaleres. Cesc va ser també el fundador del setmanari humorístic *¿Tururut...!* (1953) i la seva vàlua va ser àmpliament reconeguda, amb distincions com la Creu de Sant Jordi (1995). La generositat de Cesc fa possible que quan aquesta exposició sigui clausurada els seus dibuixos restin per sempre als fons d'art del Museu del Club.

EL MUNDIAL ÉS COSA DE

Torna la Fórmula 1 a TV3, perquè disfrutis de l'espectacle més gran del món del motor amb un equip de professionals a primera línia.
Perquè som com tu. Perquè som dels teus. La Fórmula 1, a TV3.

presidents

COMO SE IMAGINA LA PRESIDENCIA DEL "BARÇA"...

EL VAGO

EL NO AFICIONADO

LA ESPOSA

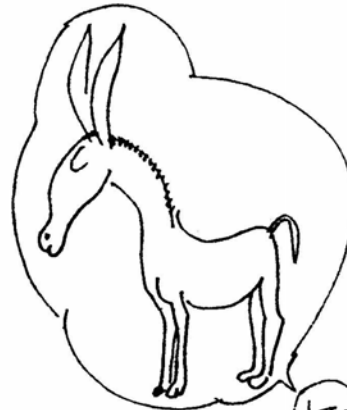
EL MODESTO

EL INGENUO.

EL POLITICO

EL CONTRINCANTE

EL SOCI VIST EN EL MIRALL

En qualsevol club de futbol, el president és la primera autoritat i se'l representa amb tots els atributs del poder. En el Barça, de vella tradició democràtica, l'autoritat s'obté del consens dels socis. Això porta a una presidència dins de l'aparador il·luminat, sotmesa –com va dibuixar Muntañola– als avatars volubles de l'opinió pública

■ TEXT: Vicenç Villatoro

En la vella iconografia futbolística, el president és un home amb puro i armilla que està assegut a la llotja. L'armilla és optativa. El puro, no. La llotja, lògicament, és obligatòria. El president és un patriarca bíblic, algú que encarna el club i el representa més que no pas el dirigeix.

El president és un patriarca bíblic, algú que encarna el club i el representa més que no pas el dirigeix. En els clubs de cultura civil democràtica, és el soci entre els socis

En els clubs de cultura civil democràtica –com el nostre, mal està dir-ho– el president és el soci entre els socis, el soci primer, el soci principal. En altres clubs d'altres tradicions, és l'amo. En els dibuixos que el representen sempre l'acompanyen els atributs i la indumentària de la riquesa i el poder. Potser el puro és un bàcul o un ceptre. Vicente Verdú, a *Fútbol: mitos, ritos y símbolos*, diu que és una altra cosa,

més freudiana. Vés a saber. La gràcia de la semiòtica és que permet totes les interpretacions impunes.

La simpàtica il·lustració de Muntañola –menys naïf del que sembla a primera vista, tot i el seu humor absolutament blanc, en el bon sentit de la paraula– ens

pública o (en el dibuix més cruel) un pallasso per a aquell que no té cap mena d'interès per la qüestió i en veu només les inevitables expansions mediàtiques.

Tot en una peça

En qualsevol cas, hi ha algunes constatacions diguem-ne filosòfiques que emparenten tots els dibuixos: el president és algú que es posa sota els focus, a l'ull de l'huracà, sotmès als capricis d'una opinió pública voluble que enlaira a l'endemà de destrossar. Es carrega damunt de les espatlles la feina i el risc. Ho fa per gust, per patriotisme, per sentir els colors, per vanitat o pel que sigui. Però ho fa. És qui ho fa, per damunt de tots els altres. Per tant, el president és l'autoritat, la responsabilitat i la representació. Tot en una peça. És el qui mana, però en justa correspondència és el que es fa responsable de les coses. Les mocadorades, a l'estadi, o van contra l'àrbitre o van contra el president i la llotja. O contra l'autoritat aliena o contra l'autoritat pròpia. El president és

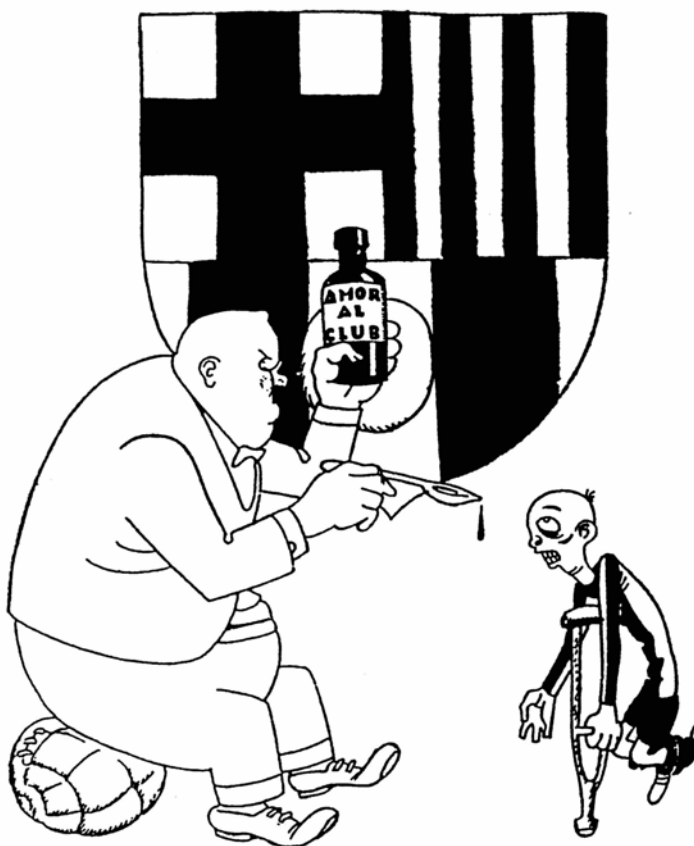
fa un catàleg de les imatges del president del Barça, segons des d'on es miri. Un exercici de relativisme òptic i de capacitat humil de posar-se en la pell de l'altre molt pròpia d'un humorista que titulava la seva secció *El color de mi cristal*. Els tipus li queden molt ajustats. El president del Barça pot ser un heroi per als propis i un pirata per als adversaris, però és també una víctima mossegada pels lleons de l'opinió

L'home que juga a tot el camp

Vicenç Villatoro, escriptor i periodista, va néixer a Terrassa l'any que vam estrenar el Camp Nou. Llicenciat en Ciències de la Informació, ha fet televisió –amb productes vinculats a la cultura–, ha escrit a la premsa diària (de fet, a més dels articles, també va dirigir l'*Avui*), i se'l pot escoltar en tertúlies radiofòniques. Coneixedor de l'ofici, s'emmotlla als diferents registres periodístics i literaris. Ha guanyat el premi Sant Jordi de novel·la l'any 81, el Ciutat de Barcelona el 87, el Documenta el 91 i el Carlemany el 2004. A banda de dirigir la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, també ha tingut temps per parlar del FC Barcelona. A la Col·lecció del Centenari –editorial Barcanova– en va escriure el volum núm. 30, dedicat a *Canaletes, l'aparador de l'eufòria*. Una dècada més tard, en aquest número de la REVISTA BARÇA, retrata la figura del president, un dels elements més clàssics en la tira i la ploma del ninotaire.

EL REMEI

Un debat gairebé tan vell com el futbol

Fixeu-vos en la imatge. És d'en Castanys i es va publicar a *El Xuti*, l'any 1924, dos abans que la Real Federación Española de futbol regulés la qüestió del professionalisme. Per tant, té 84 anys i aquell ja no era un xarop qualsevol. Segons es podia llegir en el text que l'acompanyava, qui el dispensava era el fundador Joan Gamper, i qui se l'havia de prendre era un jugador de l'equip, en un temps de debat encès. El futbol creixia i acabava de passar d'uns jugadors que pagaven per participar, a uns futbolistes que cobraven –rebien un estímul econòmic– per defensar uns colors i procurar de guanyar partits i campionats. Així, segons aquesta vinyeta, el jugador diu: “Aquest xarop és amarg. Eren més dolces les pessetes.” Afirmació que Gamper rebutja, responent: “Quan hagi acabat l'ampolla, aleshores parlarem de pessetes”. Avui, en un món absolutament globalitzat, el debat sobre el professionalisme es manté en el futbol i el seu entorn, però ara la discussió ja només és de matís. El curiós del cas és que l'esport del futbol ha posat l'accent en l'espectacle i s'ha convertit en una indústria potent. Amb tot, els abanderats d'aquest joc, que són els clubs i les aficions, es mantenen fidels a l'essència i la raó de ser: el sentiment, això que parafrasejant l'acudit d'en Castanys, es pot definir com *l'amor als colors*.

qui té l'última paraula. El tribunal de darrera instància. L'encarnació del club.

El dibuix de Muntañola es titula: *Cómo se imagina la presidencia del Barça...* La pregunta se'ns fa òbvia: serviria el mateix dibuix per a qualsevol altra presidència? Hi ha alguna cosa de pròpia i d'específica, de diferencial, en la presidència barcelonista? Si ets més que un club has de tenir més que un president? Certament, en els últims anys les presidències futbolístiques de segons quins clubs han aportat exemplars de notable color a la fauna *friki* de les revistes del cor i de l'estirabot. La presidència del Barça –fins i tot quan ha estat controvertida, és a dir, d'una manera o d'una altra, sempre– n'ha quedat al marge. Muntañola intueix que la presidència del Barça pot ser per lluir, com totes, però també per treballar, com no ho són pas totes. Intueix també que representar, encarnar les essències i les actituds i els valors d'un club, en un Barça en què tothom té un notable sentit de propietat respecte a l'entitat, és especialment complicat, exigeix

un geni especialment polític. Ser el mirall de tots els socis és difícil en un univers de la varietat i de la sofisticació blaugrana. Hi ha clubs en què el president pot ser l'amo. Però aquí tots els socis en són, d'amos del tros, i a més a més se'n senten.

El president és el mirall del soci i tots quan mirem a la llotja ens volem veure nosaltres mateixos al mirall

En la vella iconografia futbolística, treballada per anys i anys de premsa gràfica i Carrusel Deportivo, el president –dèiem– és algú que fuma un puro a la llotja. No sé si és el últim lloc del món on encara deixen fumar. És també algú que dina. Se'ns informa sistemàticament dels dinars de directives quan hi són i quan no hi són. Vicente Verdú parla del partit de futbol gairebé

com un casament: els presidents, al seu parer, sempre sembla que portin el vestit que es van fer per casar la filla i els dinars d'abans del partit li semblen àpats de consogres. Alguna cosa hi ha d'això.

Exigències al president

Hi ha en el president un aire de cap de família, esplendorós però arriscat. Al president no li demanem quan porti els comptes ni que faci les alineacions. Al president li demanem que ens representi. Com cada vegada ho demanem més, també, als nostres representants polítics, als alcaldes, als presidents de les institucions públiques. Les principals crisis de la presidència del Barça han estat crisis de representació. No eren exclusivament efectes de l'estat econòmic del club ni de la seva trajectòria esportiva. El president és el mirall del soci i tots quan mirem a la llotja ens volem veure nosaltres mateixos en el mirall. Però, com sempre que ens mirem al mirall, ens hi voldríem trobar millorats. Orgullosos i millorats ■

Neix l'aire eco ndicionat

Descobreix l'**ECO**nsum.
Gaudeix d'un nou
concepte d'aire més respectuós
amb tu i amb els altres.
Mitsubishi Electric, gràcies
a la seva màxima eficiència energètica
de classe **A**, permet
un consum d'energia menor.
Per això és aire **ECO**ndicionat.
Per això és una gran notícia per a tothom.

Patrocinador oficial de la secció de bàsquet.

AIRE **ECO**NDICIONADO

FCBARCELONA

LA BATALLA DEL PAÑUELO

Il·lustració: MUNTAROLA

HOME SOL O BOC EXPIATORI?

La figura de l'àrbitre sempre m'ha intrigat i m'ha despertat sentiments contradictoris. Tot i no ser cap apassionada del futbol, quan he tingut l'ocasió de veure un partit, he fixat la mirada en aquell home vestit de negre al mig del camp, únic i amb un poder de decisió potser excessiu per a un sol individu

■ TEXT: Najat El Hachmi

Confesso que el futbol no és precisament una de les meves passions, però és impossible, almenys en aquest país, no haver tingut cap contacte amb tot el que envolta aquest esport, haver rebut informació sobre algun matx decisiu o fins i tot haver hagut de mirar un partit sencer, sovint més per imperatiu social o per una necessitat mundana de formar part d'algun "club" (pur miratge d'un mateix en la gran massa) que pel plaer mateix que pugui provocar la coincidència de vint-i-dos homes

en calça curta damunt del terreny de joc. Vint-i-dos? Ah, no, que en són més i, sobretot, n'hi ha un que se sap molt diferent dels altres, que ha de ser diferent dels altres i que disposa d'un poder descomunal. I encara que pugui semblar que l'ajuden éssers de la seva mateixa condició, en realitat el que és pròpiament dins del terreny de joc és ell.

I en tots els partits que hagi pogut presenciar, sempre m'ha intrigat especialment aquest *cowboy* solitari, vestit de negre al mig del camp, sol

i que, sense saber per què, sempre m'imagino tirant a baixet. No deixa de despertar sentiments contradictoris: és el culpable de moltes derrotes, però mai l'heroi de les victòries, és l'escriadassat, l'insultat, el jutjat i en canvi és qui més jutja, qui decideix.

Qui deu ser, en realitat? Quin tipus d'home hi ha sota una indumentària que sempre hem estigmatitzat tant? Com es decideix ser àrbitre? Ha estat sempre un dels interrogants que m'ha obsessionat durant els pocs partits de què he "gaudit", potser per un defecte tirant a literari d'entendre si les desgràcies dels altres es deuen al determinisme, a algun defecte genètic o al context social que l'ha empès a un destí tan tràgic. Potser perquè m'avorria, tot s'ha de dir. Sigui com sigui, per moltes voltes que hi hagi

Quin tipus d'home hi ha sota una indumentària que sempre hem estigmatitzat tant? Com es decideix ser àrbitre?

donat, no he aconseguit mai imaginar-me el tipus de persona que es lleva un dia de bon matí, es mira al mirall i encara traient-se les lleganyes dels ulls, encara amb la boca pastosa, encara amb les reminiscències dels últims somnis a la punta del pensament, es diu a si mateix: jo vull ser àrbitre. Sí! Vull ser àrbitre i es veu així, amb rostre impassible a pesar de les inclemències, amb el xiulet i dient no, dient fora, traient targetes de colors amb poders excepcionals, targetes màgiques que fan rugir milers de persones, traçant la línia allà on existeix el matís, imposant el seu criteri sabent que és el just, l'únic inapel·lable, que ell no s'equivoca.

Com que una té les debilitats que té, també m'ha provocat sempre una certa llàstima, he

Il·lustració: MUNTAÑA

Quants de nosaltres no hem eludit una responsabilitat comparable a la d'àrbitre només perquè no ens veiem capaços d'assumir que perjudiquem una de les parts?

patit sovint més per l'àrbitre que no pas per l'equip amb qui em sentia identificada. Pobre, quin incomprès, quina solitud tan abismal entre una munió de gent. Qui no ha sentit mai la soledat de l'àrbitre, l'aïllament, l'exclusió? Així és com he passat molts dels pocs noranta minuts que he aguantat senters: patint molt. I pensant, seria tan fàcil deixar-se endur per la resta, escridassar-lo, insultar-lo. Perquè en quines altres situacions de la vida es pot insultar tan bé una persona, amb tanta convicció, amb tan suport col·lectiu com en un camp de futbol?

A favor de l'àrbitre de futbol, però, hem de dir que el seu punt de vista és flexible comparat amb altres àrbitres, sobretot amb un que disposa sempre del mateix lloc inamovible des d'on mirar-se les coses com és el jutge

En quines altres situacions de la vida es pot insultar tan bé una persona, amb tant suport col·lectiu, com en un camp?

de cadira. També s'ha de dir que l'arbitratge tenístic és molt més fàcil que no pas el futbolístic. Per una banda, l'encontre sol ser entre dues, com a molt, quatre persones. Això redueix les possibilitats de discussió amb els jutjats en molta proporció si els comparem amb els vint-i-dos del camp de futbol. Per altra banda, no només resulta que el terreny de joc es redueix escandalosament, sinó que el que decideix ho fa assegut damunt d'una cadira alçada des d'on ho contempla tot. És clar que, donada la velocitat que agafa una pilota de tennis, potser no pot ser de cap més manera, però no ens enganyem: un jutge de cadira ho té molt millor que un àrbitre de futbol. Disposa d'uns jugadors que solen ser

AVUI

La jove promesa

Com una estrella que explota en el partit més decisiu, Najat El Hachmi va decidir trencar el seu anonimats guanyant el Premi Ramon Llull d'aquest 2008 amb la novel·la *L'últim patriarca*. Tot i néixer al Rif, és de Vic. Té 28 anys —l'edat de Márquez i Jorquera—, un nen i una muntanya de compromisos editorials. Ha devorat Mercè Rodoreda i Pere Calders; reivindica Salvador Espriu i es va fer adolescent amb Quim Monzó. Com si fos un onze titular d'un Barça campió, d'aquí n'ha sortit el gust i l'art per la ploma. A *L'últim patriarca*, la novel·la premiada, El Hachmi narra la història d'un immigrant magribí que s'instal·la a Catalunya i es troba confrontat amb els canvis culturals que viu la seva filla. Tot i ésser una novel·la de ficció, l'autora reconeix que és "una mica autobiogràfica". En aquesta ciutat d'interior segur que es viu i es parla del Barça, cosa que li ha permès tenir una idea pròpia del què i el com dels àrbitres, els jutges que un dia vestien ben negres.

més educats i es contenen ens situacions en què els futbolistes ja haurien anomenat tots els ascendants del qui els posa a ratlla; només han de demanar silenci a la pista, advertir molt de tant en tant que el comportament del tenista no és l'adequat, cantar fora o dins quan no està d'acord amb les jutges de línia i, com a molt, decidir que el partit s'interromp per pluja.

Quants de nosaltres no hem eludit una responsabilitat comparable a la de l'àrbitre només perquè no ens veiem capaços d'assumir que perjudiquem una de les parts que tenim davant? De vegades no queda més remei que prendre partit. Però fer-ho a consciència suposa un esforç d'objectivitat, un estar segur de disposar de tota la informació necessària, ser-hi del tot per decantar-te justament cap a una banda o una altra. Només arbitrar d'aquesta manera et deu deixar dormir a les nits, però fer-ho en mil·lèsimes de segons, entre un rugit eixordador, amb la pressió de saber que no podràs fer-te enrere encara que reconeguis que la teva percepció de les coses t'ha fallat, això sí que és mullar-se ■

Il·lustració: COLL

futbol
al costat *Coca-Cola* de la vida

 Coca-Cola
refresc oficial del Barça

Il·lustració: MUNTANYOLA

ESTATS D'ÀNIM I FUTBOL

Com en la política, en les situacions límit o en els dinars a calcs sogres, al futbol es manifesta el millor i pitjor de l'espècie humana. L'estat d'ànim és aquella onada d'il·lusió que permet tenir el veí barcelonista amb la cara pintada de colors i carregant banderes molt lluny de casa. La mateixa onada, a la baixa, enfonsa aquest mateix veí en la misèria

■ TEXT: Toni Sala

AQUEST ANY...

POT SER!

TAMPOC!

HOME!

NO HO CREC!

NO!

RES!

SI!

QUIZA!

DE CALLE!

HO SEMBLA!

VAYA UD. A SABER!

QUÈ DIU?

JA HI SOM!

PERO ES QUE SIN BAJARNOS DEL AUTOCAR!

PRRTZ!

* MARQUE CON UN CÍRCULO LA PALABRA O FRASE QUE MÉS LE CONVENZA Y MIRE A FINAL DE LIGA SI ACERTÓ.

Il·lustració: OSCAR (El Periódico)

Els experts recomanen un estat d'ànim pessimista abans de començar un partit. L'estat d'ànim pessimista abans del partit ens permetrà tenir l'última paraula en cas de resultat negatiu. "Ja ho deia, jo!" Si ens equivoquem, ningú ens ho retreurà. Un optimisme erroni, en canvi, ens duria a ser acusats d'il·lusos o d'alta traïció i encara podria ser que ens trenquesin la cara. Per tot això, la gent amb dos dits de front és pessimista abans de començar el partit. Per contrarestar aquest pessimisme, sempre hi haurà qui s'encarregui d'advertir que el pessimisme acaba portant al derrotisme, i que el

següent. Si ens abandonés la fe, recordem sempre que el futbol és un camí tan digne com qualsevol altre cap a la transcendència i el retir monacal. Es pot parlar de transmissió hereditària en l'estat d'ànim. S'ha constatat que els pares optimistes porten els fills a l'estadi a amarar-se de l'entusiasme que s'hi viu. Els pares del sector pessimista fan el mateix, generalment el mateix dia. L'estat d'ànim que portem abans del partit es pot modificar durant el partit, però no és aconsellable canviar-lo més de vint vegades, perquè acaba marejant. Intentar modificar

L'estat d'ànim que portem abans del partit es pot modificar durant el partit, però no és aconsellable canviar-lo més de vint vegades

derrotisme porta segur a derrota. Els que diuen això són els pessimistes autèntics. Hi ha pessimismes abnegats i brillants. Quan, als últims minuts d'una final, amb quatre a zero a favor nostre i un penal acabat de xiular també al nostre favor, algú ens diu que pleguem, que no hi ha res a fer, és un cas sever de pessimisme abnegat i brillant. Convé no oblidar que el pessimista abnegat i brillant, de vegades, l'encerta. Si l'estat d'ànim pessimista ve del seny, l'estat d'ànim de l'optimista ve d'un bon resultat previ. Si has guanyat un partit, bé pot ser que en guanyis un altre. I, després d'aquest, el següent. Per mantenir aquest estat, només cal guanyar el primer partit, l'altre, l'altre i el

l'estat d'ànim de l'entorn no sol produir resultats apreciables. Si ens posem a fer de director d'orquestra en un camp ple fins a la bandera, segurament, els de lluny, no ens veuran. Sempre es pot mirar de modificar l'estat d'ànim dels jugadors. Això es pot fer sense tirar objectes contundents al camp. Les principals tipologies anímiques es manifesten durant el transcurs del partit. S'han descrit casos d'individus que al començament d'un partit entren en un estat catatònic d'impassibilitat absoluta, fregant el misticisme. No parpellegen, és dubtós que respirin i no s'exclou la levitació. S'especula que aquestes persones simplement estan esperant que s'acabi el partit. En altres casos, l'individu exterioritza el

"Vengo a hacerme socio para romper el carné"

Aquesta és la frase que el protagonista d'aquesta vinyeta etziba a l'empleat del club. Una paradoxa que reflecteix l'actitud d'alguns aficionats barcelonistes, segons la visió de Cesc.

seu estat d'ànim per tal de compartir-lo amb familiars, amics i concurrents. Es tracta de persones d'una gran generositat. Si són al camp, salten, criden, gestualitzen, es convulsionen i després es giren a comprovar que els espectadors de darrere seu estiguin fent el mateix que ells. Hi ha el perill que es decebin. Si són a

Il·lustració: TÍSNER

L'ESCENA DEL SOFA

—Sense por, doctor, psicoanalitzem: Continuo a favor del Barça!

casa, salten, criden, gestualitzen, es convulsionen i després es giren a comprovar que allà on hi havia una dona ara no hi hagi una carta de comiat. Són persones a qui el camp se'ls fa petit. El pis, també. Per això, mentre dura el partit, s'observa als balcons d'alguns edificis la presència d'uns individus que hi han sortit a cridar. Només molt de tant en tant, cauen i es maten. Van de dintre casa a fora i de fora a dintre, salten sobre el sofà, s'enfilen per les cortines, roseguen el comandament a distància o abracen la tele, segons es desenvolupi el partit. En casos així, no parlarem tant d'un estat d'ànim com d'una mutació genètica.

És corrent que, quan truques a una d'aquestes cases amb un individu amb l'estat d'ànim exaltat, el telèfon comuniqui. Això és perquè està mirant de compartir generosament el seu estat d'ànim exaltat amb un altre estat d'ànim exaltat que es mor de ganes de fer el mateix. L'experiència demostra que, en aquests casos, és molt millor trobar-nos que el telèfon comu-

nica: és difícil que, en l'empat a cinc minuts del final del partit o en la tanda de penals, les persones afectades d'un estat d'ànim exaltat tinguin al cap l'adreça de restaurant que els volem demanar o gaires ganes de comentar com es troba de salut la tieta Paca.

Acabat el partit, es pot beure per celebrar la victòria o per oblidar les penes. En tots dos casos, això es fa al bar. Es pot tirar un coet perquè s'ha guanyat o es pot tirar perquè ha perdut el rival, a gust de cadascú. En acabar el partit, l'estat d'ànim, si es trobava al camp, sol tornar a casa seva. Si és un estat d'ànim positiu i torna amb cotxe, no és infreqüent que tregui una bufanda per la finestra, toqui el clàxon i passi una dotzena de vegades per sota

EDICIONS 62

L'atzar en el joc

Toni Sala és professor, activitat que el 2001 va posar en negre sobre blanc a l'obra *Petita crònica d'un professor a secundària*. L'any 2005 es va endur el Premi Nacional de Literatura amb *Rodalies*, una novel·la publicada per Edicions 62. Quan se li demana pel Barça ho sintetitza amb aquestes paraules: "Em resulta familiar. És com un més. A casa, a les tertúlies, al país". Potser és per això que ha gosat escriure sobre els estats d'ànim, a vegades tan intangibles que es poden tocar. Toni Sala també ha deixat escrit (*El Punt*, 9 de febrer del 2008) que "la paradoxa del jugador és que mira de concentrar l'atzar de la vida, de fer-lo menys atzarós, convocant-lo". Aquest "jugador", però, no juga a futbol. Senzillament s'ho juga tot al bingo.

casa nostra, habitualment seguit d'una corrua d'altres ànims positius en cotxe, a darrere, fent la conga. Si l'estat d'ànim positiu és de fora de Barcelona, els radars antivelocitat ho detecten i les autoritats corresponents li ho comuniquen al cap d'uns dies. És una llàstima que, quan arriba la sanció, l'estat d'ànim ja no sigui el mateix. Si l'estat d'ànim que surt del camp és pessimista, els radars no noten res. Una frase que no és aconsellable dir en aquests casos és que l'important és participar. Si el nostre equip fos imbatible, no caldrien estats d'ànim. Però seria tan divertit com seguir l'evolució d'una pedra al desert. De manera que, quan es guanya, alegria; i, quan es perd, tristesa. O almenys és el que diu la meua filla ■

Si el nostre equip fos imbatible, no caldrien estats d'ànim. Però seria tan divertit com seguir l'evolució d'una pedra al desert

Acer recomana el Windows Vista® Home Premium.

ASPIRE
GEMSTONE *blue*

BLUEPOWER

La potència és una sensació profunda.

Pot provar-la, sentir-la, desitjar-la o gaudir-la.

El portàtil Aspire Gemstone Blue transformarà l'entreteniment digital en una experiència inoblidable. Gaudeixi d'un rendiment multimèdia més ràpid amb la tecnologia del processador Intel® Centrino®.

Explori els límits de la informàtica mòbil.

Acer Aspire 8920G

- Tecnologia de processador Intel® Centrino®
- Windows Vista® Home Premium autèntic
- 18.4" Full HD TFT LCD Acer CineCrystal™
- 2ª Generació Dolby Home Theater®
- Lector Blu-ray Disc™

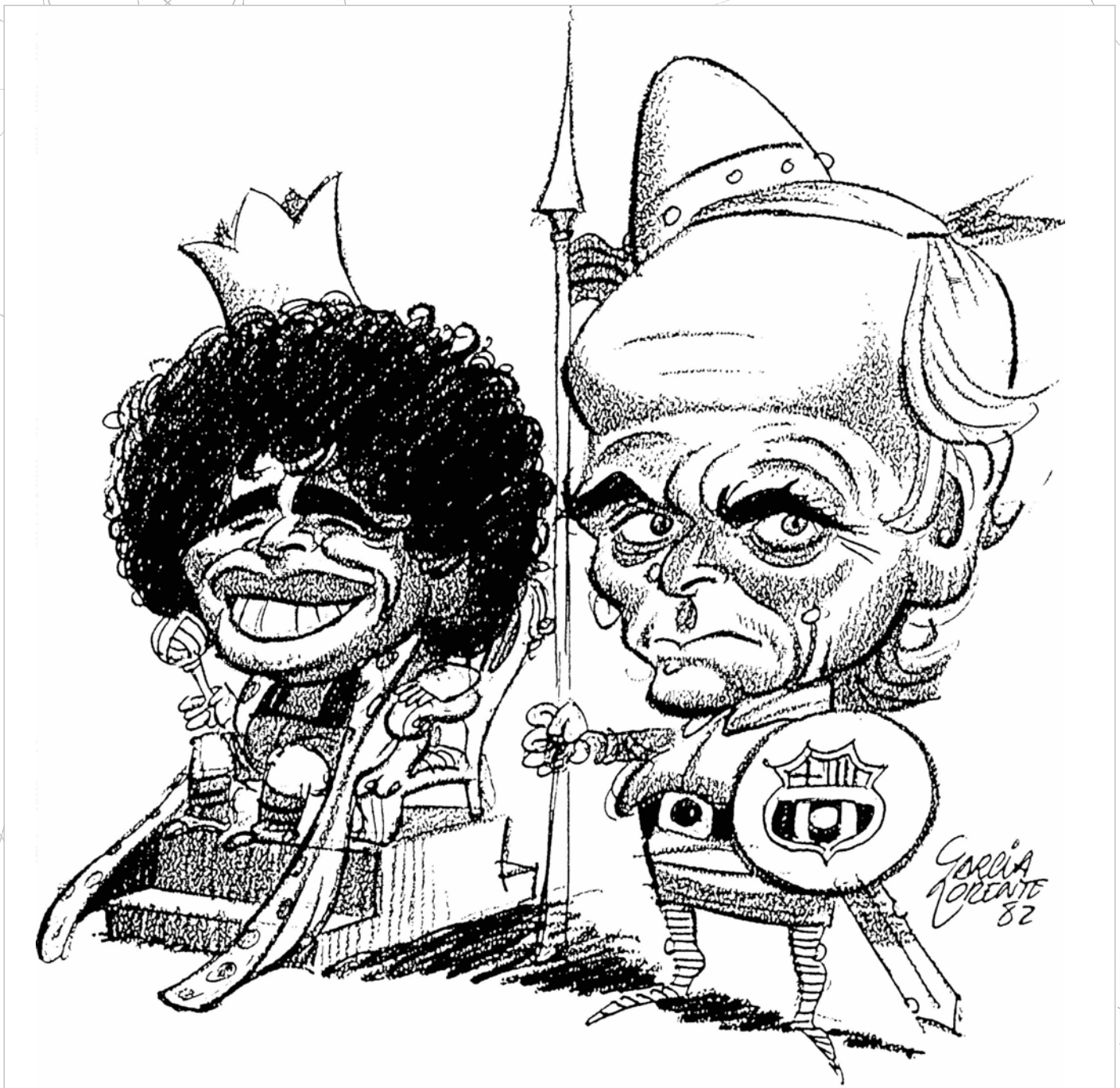
Descobreixi el nou Acer Aspire GemstoneBlue a la botiga d'informàtica més propera.

Visiti acer.es/gemstoneblue

PER A QUAalsevol informació o suport tècnic: 902 20 23 23

Acer i el logo Acer són marques registrades d'Acer Incorporated. Copyright 2008 Acer. Tots els drets reservats. Intel, el logo de Intel, Centrino, Centrino Inside, Intel Core i Core Inside són marques registrades d'Intel Corporation als EE.UU. i altres països. Microsoft, Windows, el logo de Windows y Windows Vista són marques registrades de Microsoft Corporation. Dolby, Dolby Home Theater i el símbol de doble-D són marques registrades de Dolby Laboratories. Blu-ray Disc és una marca registrada de Blu-ray Disc Association. Altres marques, marques registrades i/o marques de servei, indicades o de qualsevol altre manera, són propietat dels seus respectius propietaris. Altres noms i marques poden ser reclamades com a propietat de tercers. Especificacions subjectes a canvis sense avis previ. S'exceptuen errades i omissions. Les imatges tenen l'única intenció d'illustrar el producte.

acer

Il·lustració: GARCÍA LORENTE

DIBUIXOS PER A UNA ÈPOCA

L'humor gràfic esportiu d'aquest país ha viscut indefectiblement al costat del Barça. Al llarg dels anys ha descrit, amb el futbol i amb el Club, la trajectòria de la nostra societat. A través dels ídols que han estat enlairats al cim o que han estat objecte de sarcasme. Amb retrats que han estat i són cròniques sociològiques i culturals

■ TEXT: Josep Maria Fonalleras

L'humor gràfic català s'ha convertit, al

llarg de la història, en un referent cultural de primer ordre que ha anat molt més enllà de la mera il·lustració periodística. Ha esdevingut, molt sovint, un autèntic notari de les vicissituds del país, fonamentat en una sòlida tradició, en excel·lents dibuixants i escriptors, i en plataformes que l'han fet ser un fenomen d'ampli ressò ciutadà. En una llista no gens exhaustiva, s'hi podrien fer constar noms tan destacats com Apel·les Mestres, Santiago Rusiñol, Prudenci Bertrana, Junceda, Nonell, Trabal o Tísner, i capçaleres com *L'Esquella de la Torratxa* (que neix a finals del XIX i mor amb l'entrada de les tropes franquistes a Barcelona) o com el *Cu-cut*, amb una vida curta i intensa, protagonista dels fets del 1905 (l'assalt a la redacció per part de militars) que van propiciar el naixement de Solidaritat Catalana.

En el terreny esportiu, hi ha un nom cabdal, imprescindible per entendre la relació entre el futbol i la premsa. Es tracta de *Xut!*, la revista creada per Valentí Castanys el 1922, amb una trajectòria també estroncada per la Guerra Civil, que té continuïtat gràcies a la tenacitat de Castanys, amb *El Once* (1945-1968). Després, no solament en el terreny de la premsa estrictament esportiva sinó també en els diaris d'informació general, l'humor ha servit, i serveix, com a vàlvula d'escapament, com a reflexió sobre un moment determinat de l'evolució històrica, i com a homenatge a tota una sèrie de futbolistes que han deixat petja en el Club.

Parlar d'humor, premsa i futbol és, indefectiblement, parlar del Barça. No s'entendrien, si no, ni l'eclosió dels setmanaris satírics, ni

Il·lustració: CESC

la proliferació de la premsa sectorialitzada, ni la gran quantitat de material gràfic generat a partir, justament, de les circumstàncies que envolten el Club. Són, si fa no fa, les mateixes de sempre. Posem un exemple. Paulino Alcántara, el *Trencaxarxes*, és un dels primers ídols de la història barcelonista. L'any 1912, amb 15 anys, debuta al primer equip i fa el primer dels seus 33 hat-tricks. L'any 1927 es retira amb l'escalf unànim de tota l'afició, tot i que fa poc que ha tingut una greu disputa amb el president Gamper, que l'ha apartat de l'equip. Es dedicarà a fer de metge. El dibuix de Ricard Opisso (un altre dels cèlebres artistes de *Xut!*) utilitza una tèc-

nica que serà la més estesa de tots els temps: la caricatura. En aquest cas, amable, una mostra de l'humor blanc que quasi esdevé tribut a la figura. El mateix Opisso, el dia del comiat d'Alcántara, dibuixa el jugador al mig del terreny de joc, com un torero, recollint tot de regals. Troba a faltar, però, la "calderilla", eamb referència a les monedes que es van tirar al camp en un derbi contra l'Espanyol, el 1924, per protestar contra l'actitud de l'àrbitre.

La caricatura, com dèiem, és una característica destacada de l'humor dels primers anys del segle XX. El jugador, l'ídol, amb trets exagerats i en situacions còmiques.

Il·lustració: CAYE

Alcántara és un habitual de les pàgines de *Xut!* (realment, tenia faccions molt “caricaturesques”), però també Samitier, és clar, batejat aquí com a *l'Home Llagosta*. El dibuix extrem (com veiem en aquest Maradona reietó i el seu escuder Udo Lattek) és un recurs habitual que s'estén fins als Barça Toons d'avui mateix.

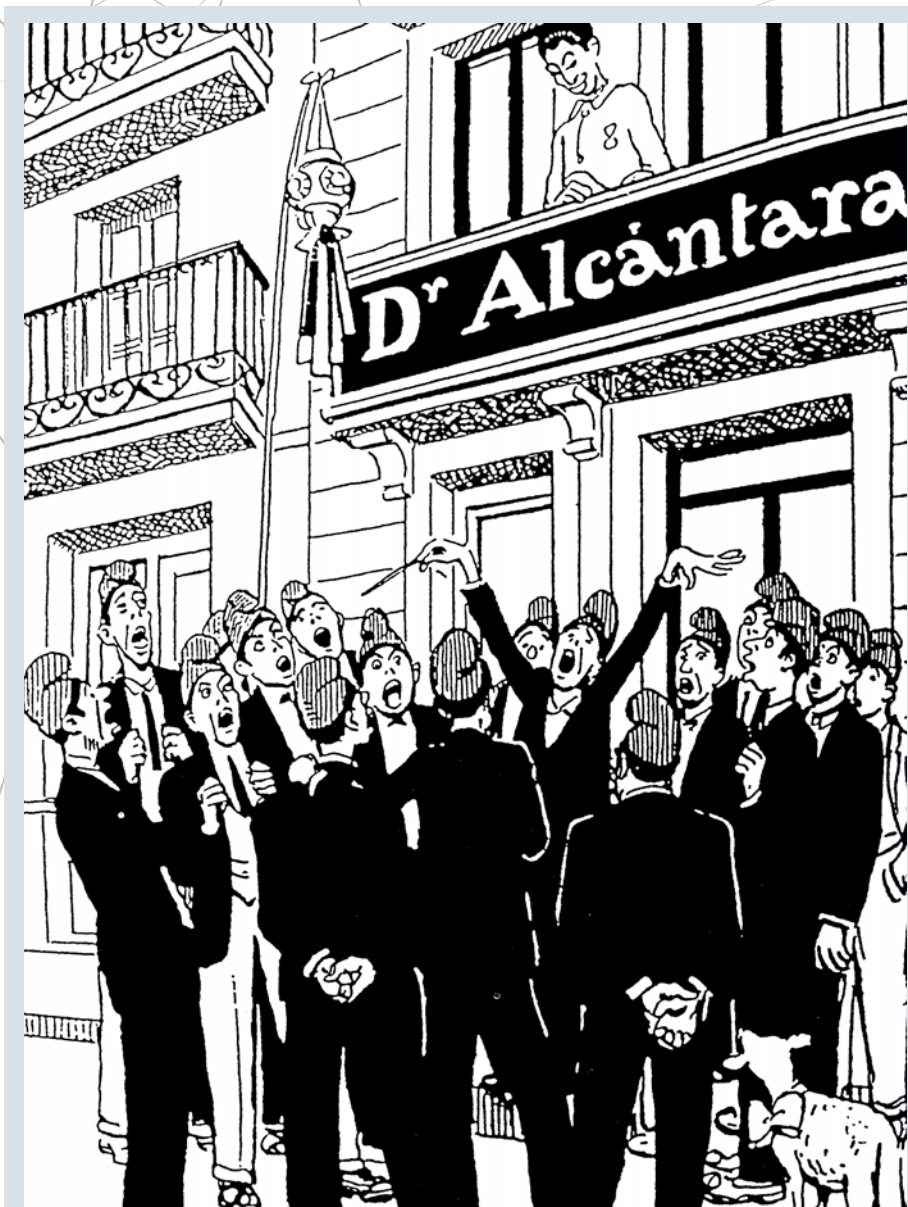
Hi ha un altre corrent humorístic que se centra en l'aficionat i que, en determinades èpoques, crea referents ineludibles de la tradició culer, com ara l'Avi, dibuixat precisament per Castanys. O, en un registre més cridaner, l'inefable Jordi Culé d'Óscar Nebreda.

L'humor a l'entorn del Barça té un altre vessant de gran transcendència: el de la crítica social. Escric “crítica” en un sentit ampli, quan potser hauria de dir “retrat”.

L'humor a l'entorn del Barça té un altre vessant de gran transcendència: el de la crítica social

Retrat sociològic, polític, de costums. Ja es dona en les aportacions d'abans de la guerra, però és en els casos de Cesc i Perich on té una més gran implantació. El futbol serveix per descriure un ambient. Per riure, i també per pensar. És el cas de l'autobús de Cesc amb destinació a l'única parada possible l'any 1974. El nom de Cruyff és un talismà, una mena de conjur que tot ho pot i tot ho xucla. L'aficionat ja no es dirigeix al Camp Nou sinó al camp on juga Cruyff.

Hem rigut, doncs, i, rient, els culers encara s'han sentit més barcelonistes. Celebrant amb eufòria les victòries. Consolant-se amb una rialla davant les derrotes ■

L'agraïment al gran golejador

Un grup de socis del Club agraeixen al gran Paulino Alcántara la seva aportació al Barça, en el moment de la seva retirada, al 1927. Amb música de *L'emigrant*, li canten: “Oh! dolç Paulino Alcántara, jugador del meu cor, quan un de tu s'allunya, d'enyorança es mor.” És la visió d'Opisso.

De la religió i els ídols

Josep Maria Fonalleras (Girona, 1959) és escriptor i articulista. Llicenciat en Filologia Catalana, ha publicat articles en premsa a *La Vanguardia*, *l'Avui*, *El Punt* i més recentment a *El Periódico* i *Sport*. També ha estat un habitual a Catalunya Ràdio. Dels seus escrits d'observador del dia a dia destaquen els reculls *Interior de balena* (1991) o *Itinerari recomanat* (2003). La seva narrativa treballa la novel·la i el conte. Amb aquest gènere, n'ha escrit fins a sis per a la col·lecció *Contes Barcelonistes* de l'editorial Cruïlla. També va participar en la Col·lecció del Centenari del FC Barcelona (editorial Barcanova, 1998), en què va reflexionar sobre *El Barça i el futbol català*. La seva passió per les lletres no ha estat renyida amb una passió ordenada per “aquesta religió” que és el Barça i els seus ídols.

APUNTI SENYORETA: AQUEST
JOVE EL PODEN FITXAR, PORTA
ELS COLORS A DINTRE...

Il·lustració: PUJAT

LA BARREJA DE DINERS I SENTIMENTS

En el món del futbol, el professionalisme sempre ha estat vist com una mena de màcula, un mal inevitable si es vol gaudir dels millors jugadors. La retribució econòmica per una activitat tan digna i esportiva com el *football* ha creat contradiccions que no sempre s'han acabat de superar. I malgrat tot, és molt possible que les crítiques al professionalisme no siguin res més que un amagatall d'altres frustracions

■ TEXT: Albert Sánchez Piñol

Al seu nou llibre, *El meu ofici, el sempre* admirable Josep Maria Espinàs dedica un apartat, justament, al tema *Aficionats i professionals*. I ens diu: “A Catalunya, els aficionats sempre han tingut una gran consideració. S’ha arribat a atribuir-los una dimensió ètica que s’ha negat als professionals. Honestetat contra astúcia. Llibertat contra submissió a uns interessos”. A aquesta lúcida observació nosaltres només hi afegiríem dos matisos; un, que es podria predicar del futbol exactament com l’Espinàs ho fa de la literatura. I dues, que és vàlida per a Catalunya i per a molts altres llocs.

Sempre recordaré la primera vegada que vaig anar a un partit de futbol a l’Àfrica negra. Era un país petit, on els títols els disputaven bàsicament dos equips. Un, a la capital, que tenia el recolzament del govern. I un altre que agrupava gairebé tota l’oposició (Els sona, aquest esquema?). Els seguidors del club opositor, per cert, eren coneguts amb un afectuós sobrenom

No hi ha res més perillós que la barreja explosiva de diners i sentiments; els diners mai poden suplir els sentiments

que, més o menys, podria traduir-se com “els peüts”, perquè molts d’ells, per estalviar-se l’entrada, seguien els partits des d’una muntanyeta adjacent al camp, al cim i drets. O sigui, amb els peus.

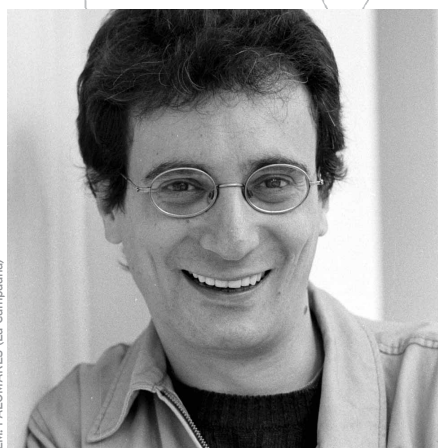
Com és lògic els peüts acostumaven a tenir totes les de perdre. No cal dir que en els derbis més apassionants l’àrbitre havia rebut unes discretes pressions del govern, que acostumaven a incloure promeses d’extirpació dels genitals, violació de la dona, assassinat de la dona, assassinat de l’àrbitre i administració

Il·lustració: OPISSO

d’una substància tropical als cadàvers, de tal manera que vint-i-quatre hores després els cossos, durant el funeral, s’inflarien monstruosament fins que els taüts esclatessin a mitja missa. Ho han encertat: l’equip del govern acostumava a guanyar. Però en certa ocasió, un jove jugador dels peüts va migrar a França per motius econòmics. El

que en un principi es va considerar com una trista pèrdua, de seguida va esdevenir il·lusió col·lectiva. De França van arribar bones notícies. El nano havia deixat el taller mecànic on treballava per fitxar per un equip de la Segona Divisió francesa. Quan va fer prou calés va tornar a casa, i amb la intenció d’acabar la carrera esportiva al club de la seva vida.

LM. PALOMARES (La Campana)

Com “el senyor Casaus”

Albert Sánchez Piñol va néixer a Barcelona l’any 1965. A l’Enciclopèdia Catalana hi té una entrada, en què es llegeix: “Escriptor i antropòleg. Inicià la seva trajectòria com a narrador en els relats *Les edats d’or* (2001) i continuà amb *La pell freda* (2002), un dels grans èxits editorials dels darrers anys, i *Pandora al Congo* (2005). Lluny de la biografia oficial —coneguda i reconeguda— s’ha de fer esment a la seva vinculació al futbol. Als 8 anys, és a dir, l’any del 0 a 5 al Bernabéu, va decidir que si havia de ser un crac, no ho seria amb la pilota als peus. A mig camí entre el pati de l’escola i les pilotes que van i vénen, i la consulta del metge de la vista, a Albert Sánchez Piñol li van posar ulleres i des d’aquell dia el futbol únicament se’l mira. Fa servir el “senyor Casaus” per explicar que com a ell, de fet, no li agrada el futbol. “A mi el que m’agrada és el Barça”, sentència una de les firmes més sòlides de la literatura del país.

Un professional! L'equip tindria un jugador professional de debò, *et encore français!* El més curiós és que pràcticament ningú entre els peüts, ni tan sols el mateix jugador, van entendre que res no havia canviat. Tothom estava convençut que en el proper partit el nano, pel fet de ser professional, apallissaria ell solet el pèrfid equip del govern. Bé, va arribar el partit i, com era previsible, el dia abans algú va amenaçar l'àrbitre de mutilar-li els genitals, violar la dona, assassinar-la, assassinar-lo, injectar la droga habitual i fer que els cadàvers explotessin com una bomba a mig funeral. Ah, i de propina van oferir-se, gentilmente, a repetir el procés amb les filles del matrimoni. Ho han tornat a encertar: els peüts van perdre.

Després de la guerra civil americana es va originar una agra polèmica entre els historiadors, que intentaven esclarir per què l'exèrcit confederat va perdre la batalla de Gettysburg. Un dia, per fi, van consultar un dels generals del sud que havien dirigit la batalla, i molt irònicament va contestar-los: *I think the yankees had something to do with it.* O sigui, "crec que els ianquis hi van tenir alguna cosa a veure". En aquest cas algú hauria d'haver dit: "Crec

que el govern hi ha tingut alguna cosa a veure". Però ningú no en volia saber res. La professionalitat implicava excel·lència, i per tant un jugador professional hauria d'haver pogut superar tots els obstacles.

No hi ha res més perillós que la barreja, explosiva, de diners i sentiments. Si el Barça és més que un club, lògicament un jugador del Barça és més que un jugador. Però ens han dit que

Com a resposta, l'home va tenir la barra, la santíssima barra, d'al·legar que havia fet servir l'helicòpter per "compaginar la vida laboral i familiar". Estaria molt bé que els ciutadans fossin tan crítics amb els seus polítics com els socis del Barça amb els seus jugadors.

Començàvem amb la lúcida mirada d'en Josep Maria Espinàs i acabarem amb ella. Perquè una de les seves anotacions diu: *"Em sorprèn que algú*

Estaria molt bé que els ciutadans fossin tan crítics amb els seus polítics com els socis del Barça amb els seus jugadors

els sentiments es defensen amb sentiments, i que els diners mai poden suplir-los. És més: sospitem que els diners acostumen a reemplaçar els sentiments. És fàcil constatar que en qualsevol crisi esportiva una de les primeres paraules que surten dels llavis dels socis crispats és "mercenaris". No fa pas massa un membre del govern català va ser acusat d'haver transportat la seva família en helicòpter.

pugui creure que els professionals no senten afició pel seu ofici". Segons m'explica un metge, en un partit un jugador pot perdre més de cinc quilos, el cor li va a cent cinquanta pulsacions per minut i recorre una mitja maratón. A mi em costa de creure que algú que fa això cada set dies ho faci només per diners. I és que, de vegades, hauríem d'assumir que, en les nostres derrotes, els porters contraris hi tenen alguna cosa a veure ■

Clínic Sant Cugat

Centre Mèdic Estètic

Cirurgia plàstica,
tractaments laser i odontologia

Cuidem de la teva salut
i de la teva imatge

Truca al 93 675 14 80

1a Visita Informativa
Gratuïta

Crta. Sant Cugat a Rubí Km.1 núm. 40 i 50
08190 Sant Cugat del Vallès (Barcelona)
e-mail: info@clinicsantcugat.com

Tractaments

amb descomptes especials per a socis

- Cirurgia Plàstica i Estètica
- Depilació Laser
- Laser Rejuveniment
- Laser Vascular
- Implants Capilars
- Odontologia Estètica
- Nutrició i Dietètica
- Teràpies Alternatives

www.clinicsantcugat.com

Cuidem de la teva salut i de la teva imatge

Cirurgia plàstica, tractaments laser i odontologia estètica

PERÒ EL MÀXIM RIVAL DEL BARÇA ES EL MADRID O ES L'ESPANYOL?

EL RIVAL ÉS L'ESPANYOL...

...AMB EL MADRID ÚNICAMENT SOM ENEMIGS!

Il·lustració: KAP

EL DESENGANY

L'amor i el futbol mouen sovint passions inconfessables. De fet, són molts els punts en comú que els uneixen. De fet, sense amor i sense futbol, per a molta gent la vida no tindria cap sentit. Si, a més, a aquest còctel hi afegim el Barça i el Madrid, la combinació que, en el següent relat, ens proposa Ada Castells no es pot deixar perdre

■ TEXT: Ada Castells

Aquell dia em vaig despertar amb la sensació que passaria alguna cosa, però mai de la vida hauria imaginat que seria tan greu. Havíem quedat per dinar a casa seva i vaig arribar-hi amb una ampolla de vi del bo i tot el temps del món. Els dos teníem la tarda lliure.

Era la primera vegada que em convidava a casa seva, un pis de l'Eixample d'aquells que més que veure's, s'intueixen enormes. En entrar, ja vaig notar l'olor dels macarrons amb bacallà que m'havia promès. Li vaig fer un petó sorollós i em vaig dirigir pel llarg passadís cap a la cassola. La vaig destapar i vaig fer un hummmm que presagiava el millor. Ell va semblar satisfet per l'afecte causat.

-Estaran galàctics –va dir amb orgull. L'adjectiu ja m'hauria d'haver despertat sospites, però no va ser així.

Vam dinar amb calma, mantenint una conversa sobre tot i no res. Ben bé era com si haguéssim arribat a l'acord tàcit de no

parlar mai de coses importants. Ara m'adono fins a quin punt aquesta actitud era contraproductiva. Sabíem ben poc l'un de l'altre i ens agradàvem per intuïció. Jo ja en tenia prou descobrint com li agradava el cafè. Ni volia saber on guardava els mitjons ni tenia cap interès per conèixer la seva mare. L'atzar va voler que aquella tarda li truquessin del diari on treballava perquè hi anés immediatament. Un dels seus col·legues s'havia posat malalt.

-Quedat tranquil·la, com si fossis a casa teva –em va dir després d'ensenyar-me com anava l'aparell de DVD perquè em distraigués una estona mirant una pel·lícula d'aquelles en què el temps sembla que-

dar tan anul·lat com el cervell.

Un cop acabada la cinta, ell encara no havia tornat i vaig decidir consultar el meu correu electrònic per passar l'estona. No tenia missatges i em vaig trobar espionant quines eren les últimes adreces on ell havia entrat. Ho vaig fer sense pensar-m'ho gaire i, sobretot, sense deixar cap oportunitat a la idea que no tenia cap dret a furgar en les seves coses.

Secrets inconfessables

De seguida, vaig rebre el càstig que em mereixia. Allí estava, flamant, la web del Reial Madrid entre les seves adreces preferides. Em vaig sentir com si hagués tro-

Era la primera vegada que em convidava a casa seva. En entrar, ja vaig notar l'olor dels macarrons. "Estaran galàctics", em va dir ell. Un adjectiu sospitós...

bat una col·lecció de pàgines pornogràfiques, però encara va ser pitjor quan, entrant en els seus documents, vaig veure que escrivia un dietari on s'alegrava de les derrotes del Barça.

Mig tremolosa, vaig decidir anar més enllà en les meves investigacions. Vaig omplir-me de valor i vaig obrir els calaixos de l'habitació. Finalment vaig trobar la prova definitiva entremig de calçotets i samarretes rebregades. Allí estava: una bufanda blanca amb l'escut coronat. Ja me'l veia amb aquells ulls i aquella boca que tant m'havien enamorat, mig tapats amb la llana i fent un gest insultant amb els dits. Per si no n'hagués tingut prou, el xoc final el vaig patir en obrir-li l'armari de la roba: a la porta, al costat d'un mirall, hi tenia un pòster del Raül a cos sencer. Allò no podia ser. Com havia pogut estar sortint amb aquell home durant un mes sense haver-me adonat del seu terrible defecte?

El meu primer impuls va ser desaparèixer del pis, esborrar el seu número del mòbil i intentar oblidar tot el que havia passat. Quan estava a punt d'engegar l'operació fugida, ell va obrir la porta. En una mà hi duia un ram de gira-sols i, a la cara, un somriure de disculpa.

-M'han explotat més del que em pensava. Et quedaràs a sopar, oi? -ho va dir amb la

per l'altra era el seguidor del Reial Madrid que insultava el Barça. Què havia de fer? Vaig decidir dissimular i portar les perquisicions fins a les últimes conseqüències. Li vaig proposar una cita insòlita: anar a veure un partit a Can Barça.

Em va semblar que se li escapava una ganyota, però va acceptar l'ofertament.

-Encantat, el futbol m'agrada molt!

Al costat d'un mirall, ell hi tenia un pòster del Raül. Com havia pogut estar sortint amb aquell home durant un mes sense haver-me adonat del seu terrible defecte?

seva veu més dolça i jo no sabia com reaccionar. Per una banda, continuava sent l'home encantador amb qui havia quedat per dinar i fer una migdiada prometedora,

Al cap d'un parell de dies ja el tenia assegut a les grades. Tota l'estona havia temut que no se'm presentés amb la bufanda blanca, però no estava prou boig. Per con-

tra, jo duia l'uniforme complet: bufanda, gorra, samarreta... tota jo semblava un gran pastís blaugrana. Quan van entrar els jugadors, em vaig alçar per aplaudir ostentament i ell em va imitar amb el mateix entusiasme. Quin hipòcrita!, vaig pensar, encara que sabia que el moment definitiu arribaria amb el primer gol. El va marcar Puyol i el camp va ser un esclat de joia. Tots dos ens vam alçar per celebrar-ho i ell va aprofitar per fer-me un petó mentre jo tocava la botzina. Com podia ser?

L'hora de la veritat

En sortir no vaig tenir més remei que posar les cartes sobre la taula davant dues gerres de cervesa. Tota l'estona havia mantingut l'esperança que el nostre enamorament li hagués fet superar el defecte de ser del Reial Madrid, però ni jo mateixa no em podia creure un autoengany com aquell.

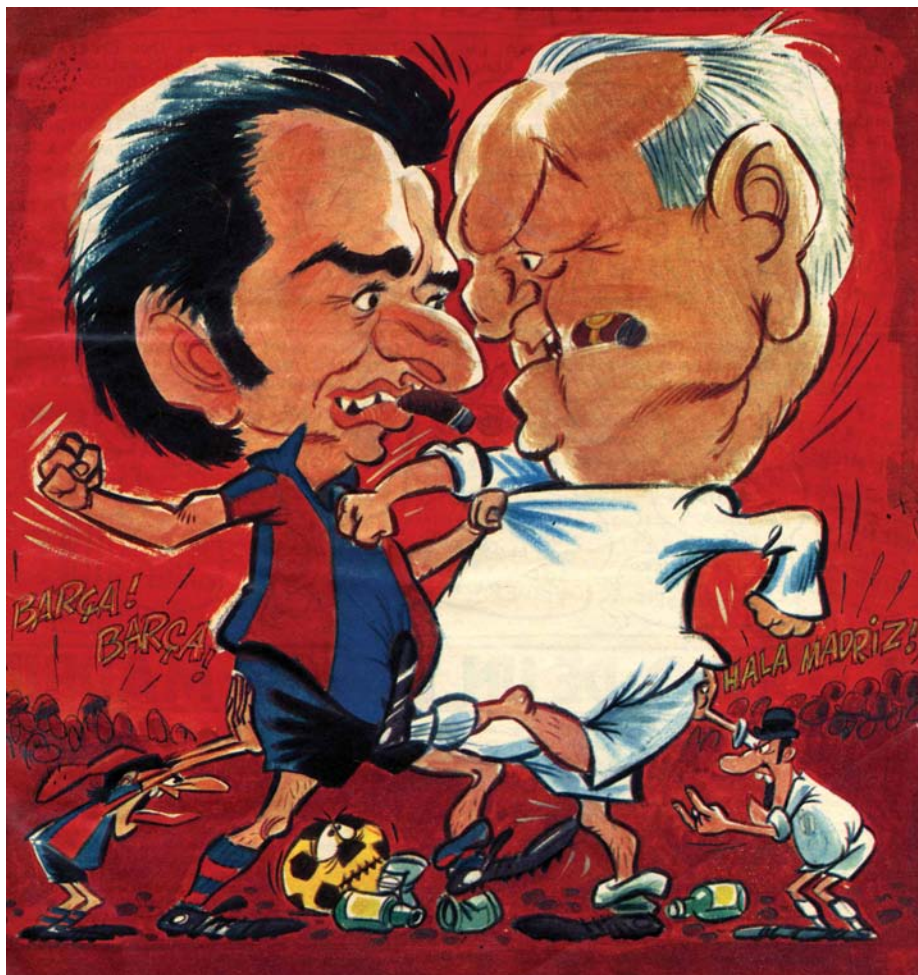
Li vaig proposar una cita insòlita: anar a un partit a Can Barça. "Encantat, el futbol m'agrada molt", va dir

Quan li vaig preguntar si era del Barça o del Reial Madrid em va mirar amb perplexitat i em va respondre de la mala manera. Era el primer cop que s'enfadava i vaig envermellar en adonar-me fins a quin punt la meua pregunta li semblava fora de lloc.

-Però tu què t'has pensat? Que no m'has vist disfrutar tant com tu amb el golàs del Puyol? Jo sóc del Barça de tota la vida, el meu pare em va fer soci en néixer, tal com s'estila en aquest país.

Aleshores li vaig haver de confessar totes les meves troballes al pis de l'Eixample —el pòster,

Havia mantingut l'esperança que el nostre enamorament li hagués fet superar el defecte de ser del Madrid, però ni jo mateixa no em podia creure aquell autoengany

la web, la bufanda...— mentre a ell se li escapava un riure una mica avergo-nyit. Em va explicar que el pis era d'un amic madrileny que li havia deixat per impressionar-me i va

ser així com vaig descobrir que estava sortint amb un noi pelat com una canya, que encara vivia amb els pares, i que era ben capaç de mentir... però, això sí, del Barça ■

Una mare quixotesca

La barcelonina Ada Castells va néixer l'any 1968. Més en concret, per Sant Esteve, que a Catalunya és el dia que ens assèiem a taula a menjar canelons de la mateixa manera que pel Gamper els barcelonistes ens apleguem per proclamar un *aquest any sí* col·lectiu i engrescat. Amb estudis de ciències de la comunicació i teologia, l'Ada Castells és periodista. Habitual de l'*Avui* i Barcelona Televisió, també col·labora a *Qué Leer*, *Cosmopolítan* i Catalunya Ràdio. En novel·la destaca la seva obra *Tota la vida*, publicada el 2005. Un any més tard, el de la Champions de París, va escriure el seu llibre més venut. Una aposta divulgativa molt personal, un recull d'articles que parlen de la maternitat: *Sortir de mare: De l'última contracció a la primera reunió de l'escola bressol* (Empúries). Tot i que ha deixat escrit que "per definició a les mares quixotesques no ens queda gaire temps per pensar", el cert és que no és cert. Ho demostra en aquest text, en què ha pensat sobre això que en futbol en diem "rivalitats".

SACCOOR
brothers

www.sacoor.com

Centre Comercial Sant Cugat – Local 120, Via Augusta 2 – 4 – 08174 Sant Cugat del Vallés – Barcelona

Barcelona · Madrid · Bilbao · Sevilla

-VEUS EL QUE PASSA, PER NO
DEIXAR-LO ANAR A CANALETES
A CELEBRAR LA VICTÒRIA DEL BR

BARÇA?

Muntañola
2008

D'en Muntañola. De qui sinó?

El *Muntañola* dels ninots és en Joaquim Muntañola i Puig. Un barceloní nascut l'any 14 que el 1930 ja va començar a publicar els seus primers dibuixos a la revista *El Xut!* (això sí, amb el pseudònim *Kim*). D'ençà d'aleshores el seu traç ha estat incansable i familiar. Se l'ha pogut veure, viure, seguir i llegir a *L'esquixit* i al *Patufet*, el *TBO*, el *Be Negre* i el *Lecturas*, també a *La Vanguardia*, i, és clar, a la premsa esportiva. En aquest àmbit ha fet fortuna amb uns ninots que han buscat el somriure dels barcelonistes des de l'any 1945 fins a pràcticament els nostres dies. No és estrany, doncs, que aquest dibuix "directe, fresc i àgil"—així el descriu Miquel Ferreres— sigui una referència per als que alguna vegada l'han llegit a *El Mundo Deportivo*, *Vida Deportiva*, *Barcelona Deportiva*, *Dicen*, *RB*, *Barça*, *Lean* o *Don Balón*. A banda de l'opinió d'en Ferreres, d'en Muntañola també n'han parlat els altres dibuixants que en aquest 2008 són habituals a la premsa de Barcelona. La definició d'Antoni Batllori és concloent: "Les millors caricatures, en quatre ratlles, del segle XX". El parer d'en *Fer* també és prou gràfic. Com un nen a qui se li demana "i tu, què vols ser quan siguis gran?", la seva resposta és rotunda: "Jo de petit volia ser Muntañola". Ara, aquest Muntañola vital i enamorat de la Costa Brava ha publicat un llibre original, que recomanem als que vulguin entendre aspectes decisius del segle que no fa gaire —o potser sí!— vam deixar enrere. Es tracta de *La memòria fa pessigolles. Records i ninots*, publicat per Angle Editorial. Una aportació personal per entendre situacions i personatges tan diversos com La Peña Solera, en Di Stéfano, el Doctor Bestit i la senyora Schuster. Llibres al marge, per tot això i tota la resta, Muntañola és protagonista de la REVISTA BARÇA, ara que hem decidit somriure a cop de traços diversos, irònics, punyents, nets o elegants. Per tot plegat li vam demanar la seva aportació, que us presentem en aquesta pàgina doble. Gràcies per parlar-nos del nostre món, proper i diari. Gràcies igualment per buscar-ne el somriure.

LA SEVA EMPRESA JUGANT AL CAMP NOU?

CAMPNOU'08
you Play!

Convoqui els seus convidats més especials per a viure un somni.
Només des del 2 de juny al 6 de juliol del 2008

Per a més informació visiti www.campnouyouplay.cat

FCBARCELONA
més que un club

“SOM UN SEGELL DE QUALITAT”

Si Josep Pla parlava dels ‘senyors de Barcelona’, Miquel Roca i Junyent és un ‘senyor del Barça’. Home de dret i lleis, aquest expolític també té una història en blaugrana. N’ha parlat poc perquè no ha buscat mai cap bri de notorietat pública que li hagués de venir de l’exploració del seu barcelonisme. El seu pare va ser directiu i ell va desencallar l’arribada de Cruyff amb l’*Informe dels “oriundos”*. Una història obscura de quan al Barça li tocava rebre sovint

■ TEXT: Pere Marcé i Eduard Pujol | FOTOS: Bevenrain / Arxiu CDC / Arxiu FCB

Els lectors diran: “Ah, en Roca, el polític”.

S'equivoquen. Ja no ho sóc, de polític. El Roca, el culer, això sí. Això sempre.

Aquesta definició de “Roca, el culer”, és vigent?

Aquesta no caduca. Ser del Barça és un segell que em ve des de que tinc ús de raó. Dóna continuïtat a la vocació del meu pare, que era una persona molt vinculada al Barcelona. Va ser directiu del Club i directiu de la Federació Catalana de futbol.

La petjada de polític, però, no el deixarà mai.

Sí, la meua trajectòria pública s'associa a la condició de diputat. Però a la vida tot són etapes i s'han d'anar cobrint.

La seva esgrima dialèctica era finíssima.

Són els ferits els que ho han de dir. Però en tot cas, si és un valor, no té mèrit. Aquestes coses són congènites.

Però el talent s'ha de treballar.

El deus tenir, o no tenir. El que s'ha de fer és treballar. El que vulguis, però treballar.

Ha enyorat mai ser al Congrés?

No. A mi el que m'entusiasma és el que faig, no pas el que vaig fer un dia. El que no m'agrada és l'enyor. La nostàlgia és un sentiment que intento no practicar.

“Guanyar o perdre em genera actituds oposades, com estar de mal humor o tranquil i amb una pau difícil de descriure”

Pobles, persones, i fins i tot clubs de futbol, a vegades han enyorat èpoques passades.

Cada matí, la meua obligació és aixecar-me de bon humor i pensar que durant el dia faré coses que m'ompliran. A vegades, arribes a la nit i simplement estàs cansat i no t'ho has passat bé. Però, en tot cas, just l'endemà, comences de nou. Cada matí tot recomença.

I recomença bé, quan el dia abans s'ha guanyat...

Uf! Ho noto molt. Al despatx, si perdem ningú parla de futbol fins ben bé dimecres. Guanyar o perdre em genera actituds oposades, com estar de mal humor o tens, en el cas que la pilota no entri, i quan guanyem, estic tranquil i amb una gran pau que no li sé descriure i que deu ser comuna a molts

barcelonistes. Que el Barça guanyi és el meu hàbitat natural de plaer vital.

En futbol, guanyar o jugar bé?

Jugar bé. Per al Barça, guanyar.

Parli'm del partit de futbol ideal.

El Barça guanya. Si és amb bon joc, fantàstic, i si és contra el Madrid, meravellós.

Així, el 0 a 3 del novembre del 2005 va ser el seu partit ideal...

Que tinc una edat! No s'oblidi del 0 a 5!

“El partit de futbol ideal? El Barça guanya. Si és amb bon joc, fantàstic. Si és contra el Madrid, meravellós”

A Wembley vam jugar bé?

Vam jugar molt bé. Va ser un gran partit entre dos molt bons equips, però el Barça va jugar el partit que havia de jugar.

A la Llotja hi havia en Roca, l'alcalde Maragall... El seus rostres compartien la il·lusió pel triomf. El Barça uneix ?

Això segur. Aquesta és una de les grans virtuts de l'esport, del futbol i, especialment, del Barça.

Amb qui s'entenia més parlant de futbol: amb en Maragall o amb en Pujol?

En Pujol en sap molt més que la resta. En Maragall jugava molt bé a futbol, en sabia, però

Orador i advocat

Com és un bon discurs?

Primer, que te'l creguis, que estiguis convençut del que dius. Segon, que pensis que és una visió teua, és a dir, que hi ha altres visions del món, de la realitat o del problema que poden ser igualment correctes. Ara bé, la que tu dius i defenses, és la teua. No es tracta d'humiliar l'altre, sinó d'explicar el que creus. I tercer, que pensis que t'adrees a gent que t'ha d'entendre.

Segueix enamorat de la seva professió?

Sí. Visc amb passió la meua condició d'advocat, que no l'he deixat mai, i li n'explicaré el perquè. Es pot dir de moltes maneres, però el diputat és un advocat de causes generals i, per tant, quan vaig triar la cosa pública, vaig seguir fent d'advocat en favor del bé comú, de l'interès general. Per mi no hi ha hagut una gran diferència entre ser parlamentari i ser advocat. Durant uns anys vaig intentar guanyar el plet de Catalunya i, en acabat, el dels particulars que em fan confiança.

Miquel Roca al seu despatx professional, a Barcelona

en Pujol recordava tots els equips de memòria, no només del Barça sinó diria que fins i tot del Gramenet de la temporada 74/75. El president és un cas portentós de memòria.

Per memòria mai el vau guanyar.

Mai. Jo pensava que tenia una memòria privilegiada perquè estudiant dret, que són uns estudis molt memorístics, l'havia exercitat. Però la memòria d'en Pujol és imbatible.

Com veu l'actual classe política?

Una de les pitjors coses que es pot fer és mirar els d'ara i dir: “Nosaltres sí que... i amunt i avall”. Això no ho faré. M'hi nego. Els d'ara són tan bons o tan dolents com els d'abans i els d'abans el que no hem de fer és caure en el ridícul de dir-nos: “Nosaltres sí, perquè nosaltres...”

Això l'honora...

No. Això és tocar de peus a terra.

Amb en Pujol van discutir, i molt.

Home, sí. Afortunadament, vam discutir.

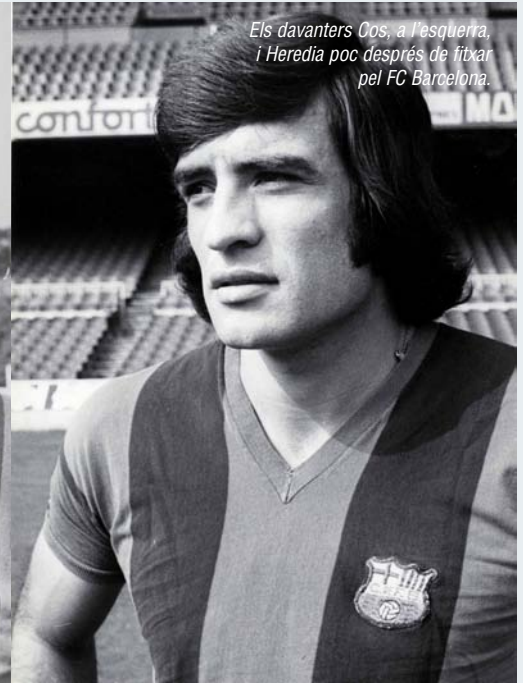
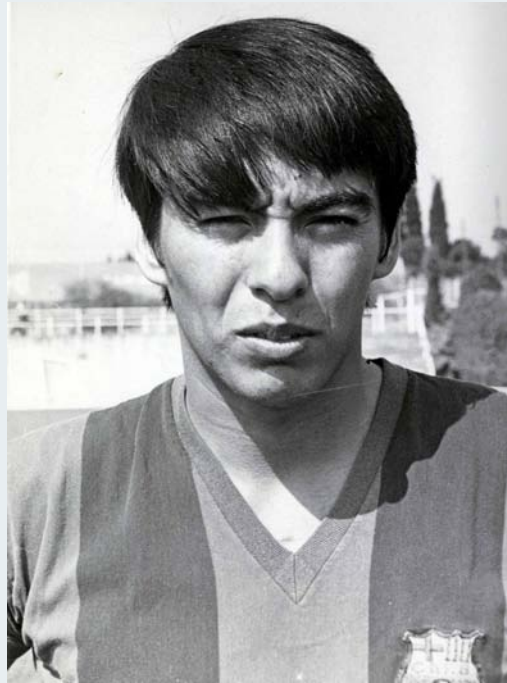
“Afortunadament vaig discutir amb en Pujol (...) Ens hem d'acostumar a la discussió ordenada i respectuosa”

Però van discutir tant que al final vostè va dir: “Jordi, me'n vaig cap a casa”.

No va ser exactament així. Vam discutir, i és bo que haguem discutit i que des de la discussió no tan sols compartim un mateix projecte, sinó que conservem una bona amistat i una bona relació, però a la vida hi ha d'haver discussió. És dramàtic quan els partits no permeten la discussió i el debat intern. Aleshores la joventut diu: “Això a mi no m'interessa”. Si per anar a un partit haig de perdre la meua personalitat i el meu criteri, no s'hi val.

El Barça també té gent de pes que ha discutit fins a partir. El cas Núñez-Cruyff potser és el més sonor de tots.

Ens hem d'acostumar a la discussió ordenada i respectuosa i al fet que hi hagi criteris diferents. Tots, absolutament tots, cada diumenge fem un equip diferent del que fa el veí de fila. Sort que és l'entrenador el qui acaba decidint.

Els davanters Cos, a l'esquerra, i Heredia poc després de fitxar pel FC Barcelona.

La història dels oriüds, en primera persona

El Barça li va fer confiança en la primera meitat dels anys setanta. Vostè se'n va anar a Sud-amèrica i va tornar amb l'anomenat Informe dels “oriüds”.

El Barça va fitxar dos jugadors, un era l'Heredia i l'altre el Cos. Es van fitxar d'acord amb una legislació esportiva que permetia que els oriüds, que eren els fills de pares espanyols en països llatinoamericans, poguessin jugar a l'Estat com si fossin del país...

Aquell futbol era en blanc i negre, el general Franco encara manava i la llei Bosman era ficció impossible.

Els oriüds no computaven com a estrangers. Curiosament, a Espanya hi havia entre 30 i 40 jugadors d'aquesta condició i la Federació, quina casualitat, només va fer la guerra al Barça pel cas d'Heredia i Cos. Va ser quan el club em va demanar que investigués i estudiés aquest tema.

Me'n vaig anar a l'Argentina perquè quasi tots eren argentins. Allà em vaig dedicar a fer una feina d'investigació, anant de registre civil en registre civil. En aquells moments hi havia el servei militar i es mirava si l'havien fet, buscava els pares... Vaig poder fer un dictamen en què, dels 37 jugadors examinats, només n'hi havia un que es podia acollir a la legislació espanyola. És a dir, només un. Aquest 'un', per cert, jugava al Mallorca i es deia Quetglas. Tots els altres no tenien cap possibilitat d'acollir-se a aquella norma. Hi havia partides falsificades... En fi, uns

'tinglados' terribles i el Barça tenia un document amb totes les proves, perquè anava acompanyat amb les partides de naixement, cartilles del servei militar, etcètera. Hi havia un dossier molt contundent que al club li va servir per dir: “Mirin, senyors de la Federació, jo els poso al damunt això. Vostès mateixos”.

Aquells senyors es van veure la pedregada a sobre...

Oh i tant! Aquella documentació feia tant mal que la Federació va dir: “Si us plau, no m'ensenyeu això, no denuncieu aquest fet, i us deixarem fitxar en Cruyff”. De fet, no és just. Van dir: “Aixecarem la veda i podreu fitxar un jugador estranger”. I va arribar el Cruyff.

Quan Miquel Roca arribava als registres i demanava paperassa, com se'l miraven?

Bé, bé... amb complicitat i tot. Des de la seva perspectiva els feia il·lusió ajudar-me perquè, per triomfar, els oriüds maltractaven la seva condició d'argentins.

Per ser justos, vostè no va fitxar en Cruyff, però el seu informe va ajudar.

Em vaig limitar a denunciar una situació escandalosa que era, un altre cop més, discriminatòria per al Barça.

Hi ha llegendes que expliquen que un oriüdt havia dit que el seu avi era de Celta i d'Osasuna i tot!

Encara que se n'enfoti, n'hi havia un que deia que era de Celta. Com sona: “Nacido en Celta”. I com comprendrà, això era difícil. Vist amb una certa perspectiva, el més curiós és que recordo que aquesta partida de naixement no va aixecar cap mena de sorpresa a la Federació Espanyola.

Als presidents de clubs de futbol se'ls demana que l'equip guanyi. També se'ls ha de demanar que dominin l'art de l'expressió?

El més important és que ens representin bé. El president del Barça ha de ser una persona que ens faci quedar bé. Que el Barça guanyi és el que volem tots, però sobretot necessitem una imatge que el país identifiqui amb l'excel·lència. Com a institució, som un segell de qualitat. El Barcelona és un segell de qualitat en molts terrenys, no exclusivament l'esportiu. El president ha de ser sensible a aquesta representació i ha d'assumir aquesta responsabilitat.

“Segell de qualitat”. A la REVISTA BARÇA vam fer servir aquesta expressió per explicar la transcendència de la construcció del Camp Nou ara fa més de 50 anys.

No vull donar lliçons a ningú, però jugar al Barça no és jugar exclusivament per raons estrictament professionals. Els futbolistes ho han d'entendre i no han de desesperar-se ni posar-se neguitosos perquè els socis els demanin un plus. Ho han d'entendre. Aquest mes de febrer vaig veure el Celtic-Barça... un gran partit del Barça... i un públic capaç d'aplaudir Ronaldinho quan se'n anava, tot i que perdien. Això és un gran club. El Barça també té aquests registres de qualitat i els jugadors ho han d'entendre.

Quina és la mesura correcta de coratge i presència per a l'home públic?

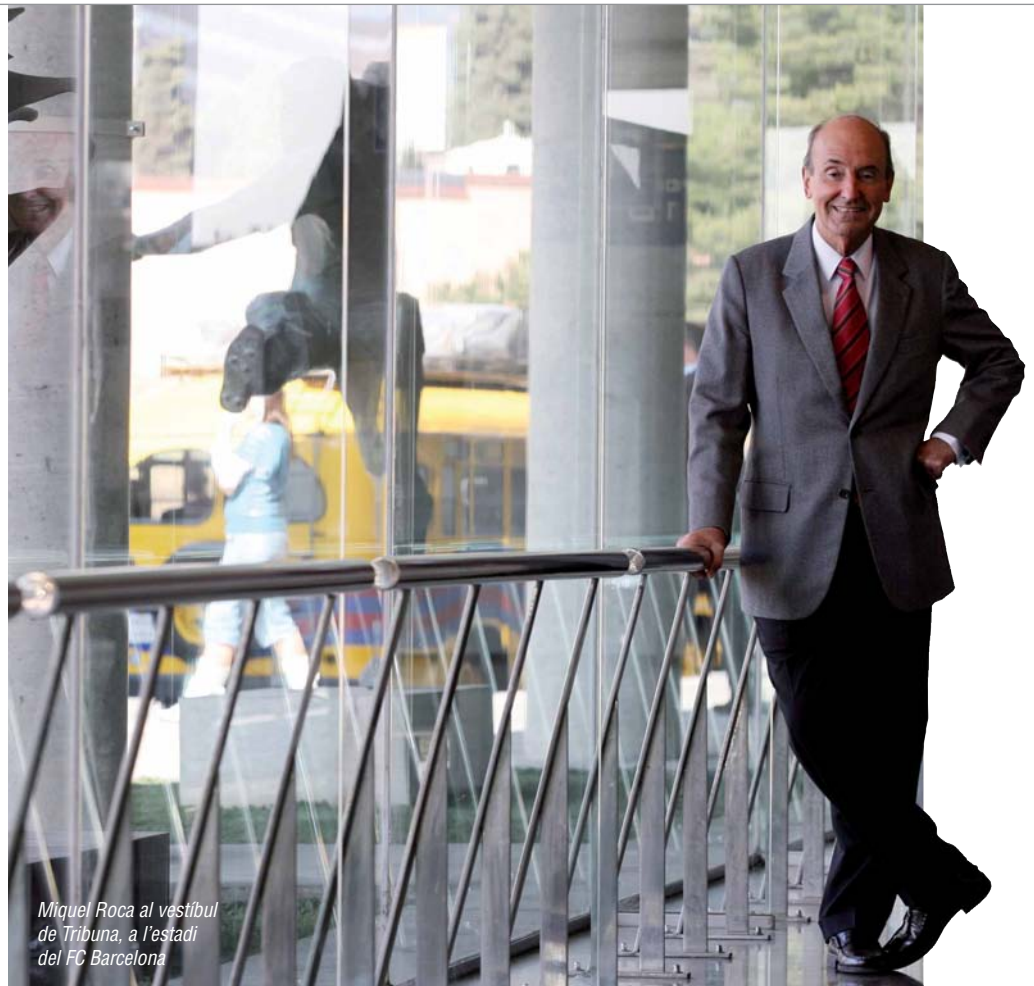
La clau és ser honest amb tu mateix. És a dir, no dir mai allò que no creus. Això sí que no. Pots deixar de dir, però no has de dir mai el contrari del que creus.

Es va plantejar ser president del Barça?

Sempre em feia la pregunta: “Què voldré ser quan sigui gran?” Durant un temps vaig pensar que ser degà del meu col·legi és una cosa que et pot fer molta il·lusió, però ja era massa gran. Una de les coses possibles era ser president del Barça. I ser-ne és una cosa molt important i que mires amb respecte. Però actualment no hi ha res que m'alliberi tant de pensar que aquesta aspiració ni l'he portat a terme ni me la plantejo. Ha de ser molt dur. Ho dic des de la comprensió. Molt agraït, segur, però sobretot molt dur. Tots els socis, sigui qui sigui el president, li han d'agrair que assumeixi una feina que és molt difícil.

Una cosa és que vostè no hi pensés i una altra, i molt diferent, que més d'un soci no pensés en vostè...

Segur que més d'un grup hi va pensar, però deixi'm dir una cosa: desitjo vivament que no hi

Miquel Roca al vestíbul de Tribuna, a l'estadi del FC Barcelona

“No hi ha res que m'alliberi tant de pensar que l'aspiració de presidir el Barça ni l'he portat a terme ni me la plantejo. Ha de ser molt dur. I ho dic des de la comprensió”

hagi cap expolític recent que aspiri a la presidència del club. Mai un expolític ha de tenir com a sortida la presidència del Barça, perquè això no seria bo.

I un president del Barça pot tenir sortida a la política?

Qualsevol expresident del FC Barcelona està en la seva llibertat de poder-ho decidir. És un viatge que no criticaria. L'altre, crec que sí, perquè ens complicaria la vida.

La victòria, com s'ha de gestionar?

Amb prudència i humilitat fins a la victòria final. A vegades —i ja fa anys— hem justificat Lligues que no hem guanyat només amb el fet d'haver guanyat el Madrid.

Pep Guardiola és dels que ens van ensenyar que una temporada és molt més que derrotar el Madrid.

És una persona de gran qualitat i el considero un amic. Em va fer molta il·lusió que se li aixe-

qués la sanció, que era injusta perquè els que van dictar la resolució no el coneixien.

I com és?

És un tio honest. Amb això ja n'hi ha prou. És honest, esportista, un gran culer i, com a professional, ha jugat on li corresponia. És una persona de qui mai ningú podrà dir que ha regatejat cap esforç per al Barça. L'aprecio molt, me l'estimo.

En la història futura del Barcelona, en Guardiola quin lloc hi tindrà?

Depèn d'ell i depèn de la institució, però mentre el Club tingui gent com en Guardiola, anem bé. Els professionals han de ser capaços de superar la derrota perquè no s'hi poden instal·lar i ell és dels que pot transmetre aquesta màxima ■

L'entrevista completa també s'emetrà a Barça TV, dins el programa El Quadrat Verd.

Patrocinador principal
de la secció de Bàsquet
del FC Barcelona

Tu, de quin tipus ets?

AXA. Per als que trien el seu futur.

Hi ha persones que esperen que la sort les acompanyi en la vida, i n'hi ha que en canvi determinen la pròpia sort. Més de quatre milions de persones a Espanya ja controlen el seu futur, perquè amb AXA tenen protecció a cada moment de la vida. I tu, de quin tipus ets?

**ASSEGURANCES
I INVERSIONS**

902 013 012
www.axa.es

LES INFILTRACIONS EN L'ESPORT

COORDINADOR: Francesc Orenes
ASSESSORS: Dr. Franchek Drobnic i Dr. Lluís Til (Serveis Mèdics FCB)
FOTO: Bevenrain

Les infiltracions són una eina terapèutica habitual en medicina de l'esport, sobretot en l'esport professional. Amb aquesta tècnica senzilla poden tractar-se de manera més directa determinades lesions, millorar-ne el pronòstic i, en ocasions, permetre que l'esportista es reintegri més ràpidament a l'activitat

Els esportistes d'elit estan sotmesos a un treball físic molt exigent. L'activitat és constant i treballen amb intensitat no només per obtenir el millor rendiment sinó també per evitar lesions. Malauradament, durant la temporada poden patir lesions. La majoria són de poca gravetat, però poden condicionar la participació en els entrenaments i en els partits. En determinats casos es pot recórrer a una tècnica terapèutica molt eficient: la infiltració.

En la vessant terapèutica de l'aparell locomotor, les infiltracions es van començar a practicar als anys 40 quan es van descobrir les propietats antiinflamatòries de la hidrocortisona i de l'alleugeriment que produeix la injecció d'anestèsics locals als teixits lesionats o pròxims a

la zona afectada. La infiltració és una tècnica habitual en la medicina de l'esport i consisteix a inocular un fàrmac a través d'una injecció precisa en una zona lesionada amb finalitats terapèutiques o diagnòstiques. Les infiltracions són més conegudes per la seva vessant terapèutica, sobretot en afectacions als tendons i articulacions, però també són de gran utilitat per ajudar a diagnosticar lesions, ja que la seva eficàcia immediata confirma el diagnòstic de sospita del metge. Avui en dia, aquesta tècnica poc invasiva no només s'aplica al camp de la medicina esportiva sinó que també és un tractament utilitzat per traumatòlegs, reumatòlegs, metges rehabilitadors i anestèsistes. En patologia esportiva s'utilitza en funció del tipus i de la gra-

vetat de la lesió i s'associa a d'altres tractaments farmacològics, quan són necessaris, i a les diferents tècniques de fisioteràpia necessàries.

En la injecció es poden fer servir diferents medicaments, especialment els corticoides, que actuen com a potents antiinflamatoris i s'associen a anestèsics locals del tipus lidocaïna o procaïna. D'aquesta manera els medicaments actuen i es concentren on més falta fa. L'ús d'aquests medicaments estan permesos per les lleis antidopatge però es necessita un permís especial que es demana a la Comissió Mèdica Antidopatge corresponent. Actualment, a l'Estat espanyol aquesta responsabilitat ha passat de les comissions de les diferents federacions a l'Agència Nacional Antidopatge.

Aplicar el medicament directament a través d'una injecció també disminueix el consum de fàrmacs i, per tant, se'n redueixen els efectes secundaris sobre el cos. Els riscos de la infiltració són la infecció i la lesió de les estructures punccionades, que es poden evitar amb una bona tècnica d'injecció, amb una asèpsia rigorosa i amb un exhaustiu coneixement l'anatomia de la zona afectada. En funció d'on es trobi la lesió es pot millorar l'eficàcia de la infiltració amb l'ajuda de tècniques d'imatge com la radiologia fluoroscòpica, el TAC o l'ecografia.

En ocasions, els metges fan servir puncions amb altres finalitats terapèutiques com l'artrocentesi, és a dir, la punció d'una cavitat articular per extreure líquid i alleugerir el dolor quan s'ha produït un vessament articular; la infiltració infrafracturària, que és la inoculació d'un anestèsic local en el focus d'una fractura per facilitar-ne la reducció o el tractament de bloqueig d'un nervi sensitiu per anestesiar una zona.

L'avaluació d'un diagnòstic a través de la infiltració anestèsica de la zona lesionada és una eina senzilla i útil, però també pot ajudar al

diagnòstic d'una lesió l'anàlisi del líquid articular que s'extreu per mitjà de l'artrocentesi, citada anteriorment. L'artrografia, normalment aplicada pels radiòlegs, és una altra tècnica de diagnòstic i consisteix a aplicar un contrast intraarticular per complementar les tècniques d'imatge com els rajos X, els TAC i les ressonàncies magnètiques.

El mètode que segueixen els metges per infiltrar és molt rigorós i tècnic. Tot i que el procediment és senzill i ràpid (no dura més de cinc minuts), se segueix una metodologia molt acurada, ja que es tracta d'una tècnica invasiva i cal prendre precaucions per evitar lesions a les estructures veïnes o infeccions i hematomes. El metge ha de conèixer l'anatomia de la zona on ha d'infiltrar, però es pot ajudar de tècniques d'imatge com les ecografies o els TAC. L'esportista infiltrat tindrà un alleugeriment del dolor gairebé immediat que desapareixerà al cap d'unes tres hores. L'efecte antiinflamatori definitiu apareix després de tres dies. Per aquest motiu es recomana repòs esportiu durant les 48 hores immediates a la infiltració ■

CONTRAINDICACIONS

INFECCIONS

AL·LÈRGIA A L'EXCIPIENT

FRACTURA

COS ESTRANY

INFECCIONS

HIPOCOAGULABILITAT

OSTEONECROSI

INDICACIONS

INFLAMACIONS

TENDINITIS

BURSITIS

VESSAMENT ARTICULAR

SÍNDROME FACETÀRIA LUMBAR

ALTRES DOLORS DE L'APARELL

LOCOMOTOR

Per una vegada
s'ha de reconèixer.
Hi ha un equip a
la nostra vida que
vesteix de blanc.

 **Assistència
Sanitària**

LA MILLOR ASSISTÈNCIA DE LA TEVA VIDA

MAI UN CANAL DE TELEVISIÓ HAVIA ESTAT TAN A PROP DEL BARÇA

Si vols viure de molt a prop tot el que passa al FC Barcelona, abona't a Barça TV i gaudiràs d'una programació 100% Barça. Amb entrevistes exclusives als protagonistes, la informació més actualitzada, partits* i continguts que només podràs veure a Barça TV.

50%
DE DESCOMPTE

Abona't ara i gaudeix
Barça TV a meitat de preu fins
a la propera temporada**

*Partits de Lliga en directe en modalitat taquilla.
**Opció Barça TV a meitat de preu durant els mesos
de març, abril, maig, juny i juliol per a clients de Digital+
que no tinguin contractada l'opció a data 14/03/08
i que contractin aquesta entre el 15/03/08 i el 30/04/08.

Abona't ja!
Truca al 902 44 40 41.

DIGITAL+

Dial 58

BARÇA TV

El Barça viu a Barça TV

■ TEXTOS: Xavier Catalán | FOTOS: Bevenrain

Primera reunió de treball amb la Unesco

El Comitè de Direcció format per membres de la Fundació del FC Barcelona i la Unesco van realitzar la primera trobada, des de la signatura de l'acord (que va tenir lloc aquest novembre), per començar a planificar el programa d'activitats per al 2008. La reunió va comptar amb la presència, entre d'altres, del director adjunt de la Unesco, Marcio Barbosa; el vice-president del FC Barcelona, Albert Vicens; el directiu blaugrana Rafael Yuste, i el director general de la Fundació del FC Barcelona, Lander Unzueta.

Reconeixement als nous senadors

El Club va celebrar l'acte de proclamació dels nous senadors de l'entitat. L'acte, que s'havia celebrat per última vegada l'any 2001, és un reconeixement als mil primers socis. Des d'aquell moment i fins ara hi ha hagut un reajustament del nombre de socis, i van ser un total de 112 els que van rebre, de mans del president Laporta, el diploma i el carnet que els acrediten com a senadors, ja que aquest any 2008 van passar a formar part del primer miler de socis de l'entitat.

Les JES aterren a Honduras

San Pedro de Sula (Hondures) va ser l'emplaçament en què es van instal·lar les Jornades d'Esport Solidari (JES) de la Fundació FC Barcelona amb l'objectiu que monitors i educadors de la zona aprenguin a usar l'esport com a eina educativa i social. L'exblaugrana Julio Alberto va impartir classes teòriques en aquestes jornades en què es van inscriure quaranta formadors i van participar més de 150 nens pertanyents a barris marginals de la ciutat.

La Marató passa pel Camp Nou

Les instal·lacions del Camp Nou van tornar a ser protagonistes de la Marató de Barcelona. La prova atlètica va passar per l'estadi al quilòmetre 3, a primera hora del matí i quan el grup dels grans favorits al triomf final era més compacte. Els guanyadors de la prova van ser l'atleta kenyà Hosea Kipyego Kosgei, en categoria masculina, i la fondista etiop Mihret Tadesse.

Conveni entre el Barça i el CD Bolívar

El FC Barcelona i el CD Bolívar de La Paz van signar un acord de col·laboració que preveu, entre altres aspectes, el disseny d'activitats conjuntes dirigides especialment al desenvolupament del futbol base. L'acord, que té una vigència de tres anys, preveu diverses vies de treball, des de la cessió de jugadors del club bolivià a qualsevol dels equips del planter blaugrana, fins a la realització d'activitats conjuntes, com ara diversos tornejos, campus i escoles esportives.

Pel bon camí econòmic

El vicepresident econòmic del Club, Ferran Soriano, va exposar el balanç econòmic del FC Barcelona durant el primer semestre de la temporada. El Club va generar en aquesta primera part de l'exercici un benefici d'exploració de 9,4 milions d'euros, xifra que està alineada amb el pressupost de 15 milions previstos per a tot el curs. A més, un estudi realitzat per l'empresa Deloitte va situar el FC Barcelona com el tercer club amb més ingressos en l'àmbit mundial durant la temporada 2006/07.

Acord de col·laboració amb l'Ajuntament de Banyoles

El FC Barcelona va signar un acord de col·laboració amb l'Ajuntament de Banyoles que serà vigent fins a l'any 2010. Aquest acord inclou diferents compromisos de caràcter esportiu com ara partits amistosos dels diferents equips de les seccions que integren el Club i també estades de preparació.

El Brasil visita les instal·lacions del Barça

El ministre d'Esports del Brasil, Orlando Silva, va visitar les instal·lacions del FC Barcelona amb motiu de la presentació de Rio de Janeiro com a ciutat candidata a acollir els Jocs Olímpics del 2016. Silva, que va estar acompanyat per l'exregidor d'Esports de l'Ajuntament de Barcelona, Enric Truñó, i el Cònsol del Brasil, era a la ciutat visitant les instal·lacions de Barcelona 92.

Puyol, amb l'Agrupació Barça Veterans

El capità del primer equip del FC Barcelona va participar en una taula rodona organitzada per l'Agrupació Barça Veterans, en què va explicar com veu la relació entre la premsa i els futbolistes. També hi van ser presents dos exfutbolistes blaugrana com Òscar García Junyent i Josep Maria Fusté.

El Barça, premi per l'Europeisme

El FC Barcelona va rebre el Premi Estrella 2007 a l'entitat que més ha vetllat per la projecció d'Europa en el món. El vicepresident econòmic del Barça, Ferran Soriano, va ser a la Seu del Parlament Europeu a Barcelona per rebre en nom del Club aquest Premi Estrella 2007 com a entitat que més ha promogut l'uropeisme.

Nenadic, últim reforç per a l'handbol

Petar Nenadic es va convertir en l'últim reforç per a l'equip de Manolo Cadenas després que el FC Barcelona i el BM Algesires arribessin a un acord per a la seva cessió fins al final d'aquesta temporada. Nenadic, central serbi de 21 anys, va iniciar-se en el món de l'handbol a l'Estrella Roja de Belgrad, i aquesta mateixa temporada va arribar a l'Asobal de la mà del club andalús.

Xavi Pascual, nou entrenador del bàsquet blaugrana

Xavier Pascual va substituir Dusko Ivanovic com a entrenador de l'AXA FC Barcelona. En les dues temporades i mitja al capdavant de l'equip blaugrana, Ivanovic va conquerir la Copa del Rei de la temporada 2006/07. Pascual, que era el tècnic ajudant d'Ivanovic, es va incorporar al FC Barcelona la temporada 2004/05 com a entrenador del Barça B, a la Lliga EBA, i coordinador del bàsquet base.

Bon paper als Campionats d'Espanya d'Atletisme

L'atletisme blaugrana va aconseguir uns excel·lents resultats en els darrers Campionats d'Espanya en pista coberta celebrats a València, en què es van obtenir un total d'onze medalles: 4 d'or, 5 de plata i 2 de bronze. Les quatre victòries dels atletes blaugrana van ser de Jackson Quiñónez, als 60 metres tanca; del júnior Marc Orozco (a la foto) als 400 metres lliços; d'Irache Quintanal, en llançament de pes, i de Sergio Sánchez als 3.000 metres.

Gary Neal, polivalència per a l'AXA FC Barcelona

El darrer fitxatge de l'AXA FC Barcelona és l'escorta nord-americà Gary Neal. Nascut a Aberdeen (Maryland) el 1984 i format a la Universitat de Townson, Neal, va arribar a l'AXA FC Barcelona procedent del Pinar Karsikaya turc. Neal, que va signar un contracte amb el Barça fins a final d'aquesta temporada i amb opció a una altra, és un jugador polivalent i pot actuar tant de base com d'escorta.

L'hoquei sala, subcampioni d'Espanya

L'equip blaugrana va estar a punt de proclamar-se campió de la 55a edició del Campionat d'Espanya d'hoquei sala. A les semifinals d'aquesta competició, que es va disputar a la Ciutat Esportiva Joan Gamper, el conjunt d'Albert Bou va derrotar l'Atlètic Sant Sebastià a la tanda de penals, després que el partit acabés amb empat a 3 gols. A la final, el Barça va estar a punt de sorprendre però va perdre per un ajustat 5 a 6 davant el Club de Campo de Madrid.

Junta Itinerant a la Biblioteca Nacional

Coincidint amb el Centenari de la Biblioteca Nacional de Catalunya, la Junta Directiva del FC Barcelona va celebrar la seva tercera reunió itinerant de la temporada a la seu central de la biblioteca, al carrer Hospital de Barcelona. Els directius blaugrana van ser rebuts pel conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, Joan Manel Tresserras; la directora de la Biblioteca, Dolors Lamarca, i la coordinadora general del centre, Eugènia Serra.

Ramallets rep la Clau de Barcelona

L'exporter del Barça, Antoni Ramallets, va rebre la Clau de Barcelona per la seva contribució a mantenir sempre el bon nom de la ciutat. El club la Clau, una tertúlia presidida per l'expresident del Barça Joan Gaspart, atorga des del 1964 aquesta condecoració a persones que, amb la seva tasca, ajuden a mantenir el nom de Barcelona com més amunt millor.

Juga-la!, a Iberoamèrica

El recurs pedagògic *Juga-la*, creat per la Fundació, va actualitzar el seu disseny i també es va implementar a Iberoamèrica, en versió castellana. El recurs en línia, que ja es desenvolupa satisfactòriament a Catalunya, va arribar a les escoles dels països de l'Organització d'Estats Iberoamericans (OEI). Albert Vicens, vicepresident del FC Barcelona, va realitzar una sèrie de rodes de premsa per presentar la implementació oficial de *Juga-la* a El Salvador, Hondures, Panamà i Mèxic. Posteriorment, s'ampliarà aquesta llista fins a arribar a una vintena de països.

El Barça participa en la festa de l'Inter

Joan Laporta va representar el FC Barcelona en els actes de celebració del centenari de l'Inter de Milà. El president blaugrana va assistir al dinar oficial organitzat per Massimo Moratti, accionista majoritari i president del club italià. En un dinar oficial a la residència del president interista, Laporta li va lliurar, en nom de l'entitat barcelonista, una placa commemorativa i una litografia del cartell del centenari del Barça, obra d'Antoni Tàpies.

Simon Kuper, premi Vázquez Montalbán

El periodista esportiu Simon Kuper va rebre el premi Vázquez Montalbán en l'apartat esportiu, guardó que convoquen la Fundació FC Barcelona i el Col·legi de Periodistes. Kuper és un periodista esportiu que desenvolupa la seva tasca al *Financial Times* i que l'any 1994 va guanyar el William Hill Sports Book, amb el seu llibre *El futbol contra l'enemic*.

Hi ha coses que són molt nostres

Batut de Xocolata UHT

Llet UHT Tetra Brik 1L

Llet Esterilitzada Ampolla 1,5L

Patrocinador oficial
de la Secció d'Handbol
del FC Barcelona

www.lletnostra.cat
902 11 10 33

Il·lustració: VINYES / Sport

EL BOTXÍ DE L'ANDERLECHT

Rafael Zuviría va néixer a Santa Fe, l'Argentina, l'any 1951. Després de jugar al Racing de Santander, va arribar al Barça de la mà de Rinus Michels, el qual hi va veure el complement perfecte de Johan Cruyff. La nit de l'1 de novembre del 1978, Zuviría va entrar a la història del FC Barcelona per la porta gran, gràcies al gol in extremis que va igualar l'eliminatòria dels vuitens de final de la Recopa contra l'Anderlecht. Trenta anys després, el *Torito* viu allunyat del futbol, però encara s'emociona quan recorda aquella nit. Actualment es dedica a la distribució de vins i caves del Penedès

■ TEXT: Àngels Prieto | FOTOS: Seguí - FCB / Bevenrain

Viu a l'Arboç, rodejat de vinyes i bodegues, des de fa una dècada. Ni ell mateix no hauria imaginat mai que el seu futur, un cop retirat del futbol, passaria per l'apassionant món dels caves. Aquesta professió la combina amb el *hobby* del bricolatge. Si fa uns anys les seves eines de treball eren els peus, ara gaudeix amb les seves habilitats amb les mans. L'argentí mostra satisfet les seves obres: "M'he construït al jardí de casa un petit taller i aprofito els moments de lleure per crear tot tipus de mobiliari; he fet una nevera i un mostrador amb unes bótes de

vi, una taula i uns bancs per fer dinars amb els amics a l'aire lliure... Però del que estic especialment orgullós és del forn segovià i de la barbacoa que he construït amb maons. M'ho passo bé amb les meves eines".

La tranquil·litat i l'anonimat que li atorga el bricolatge contrasta amb el record popular que encara manté. La seva fesomia és difícil d'oblidar, però Zuviría encara es sorprèn quan la gent el reconeix pel carrer, tot i que fa 25 anys que va deixar el Barça. "És curiós, però encara avui en dia hi ha gent que m'atura per donar-me les gràcies pel gol

que vaig marcar l'any 78 contra l'Anderlecht, que va permetre al Barça continuar viu a la Recopa. De fet, he d'admetre que he fet molts clients gràcies a aquell gol", explica, mig de broma, l'argentí.

Era l'1 de novembre. Aquella nit al Camp Nou els blaugranes van protagonitzar una de les remuntades europees més vibrants i Rafa Zuviría va entrar a formar part de la història del Club. L'Anderlecht havia guanyat l'anada dels vuitens de final per 3 gols a 0, i el Barça s'ho jugava tot al partit de tornada a l'estadi.

Prop de trenta anys separen aquestes dues fotografies de Zuviría sobre la gespa del Camp Nou

Una hora després del final del partit, les grades del Camp Nou encara eren plenes d'aficionats que no volien despertar-se d'aquell somni: havien eliminat l'Anderlecht

Faltaven quatre minuts per a la fi del matx, i el marcador era de 2 a 0, quan Zuviría va fer posar dempeus l'afició amb un gol in extremis. Amb l'eliminatòria igualada, el partit es va decidir a favor dels blaugranes a la tanda de penals. "La gent estava tan emocionada que, una hora després del partit, encara hi havia molts aficionats asseguts a les seves localitats, comentant el partit. Va ser una nit inoblidable", recorda. Aquella temporada, el Barça va guanyar la

Recopa a Basilea. El record d'aquella final, davant de més de 30.000 barcelonistes que havien viatjat amb l'equip, encara li fa tornar la pell de gallina, no només pel gran partit que va disputar l'equip, sinó pel suport de l'afició, que, per primera vegada a la història, es desplaçava de forma massiva per viure una final europea. "Crec que aquella Recopa no la vam guanyar només pel Barça, sinó també per Catalunya. Quan, una hora abans del partit, vam saltar a la

gespa i vam veure els milers d'aficionats culers omplint les graderies, ens vam conjurar per guanyar com fos aquella final. No podíem fallar a tota aquella gent".

L'afició del Milonguita per la boxa

Guarda pocs records de la seva època al club blaugrana, quatre fotos mals comptades. Totes les copes, les samarretes i els retalls de diari els va deixar a Santa Fe, a casa de la seva filla. Però quan el treball li ho permet, en Zuvi s'acosta fins a l'Agrupació Barça Veterans per entrenar-se amb els exjugadors i recordar els vells temps.

Amb molts dels seus excompanys encara hi manté relació, però el temps i la distància fan, inevitablement, que a altres els hagi perdut la pista. "Dins aquell vestidor hi havia molt bon ambient i es produïen mol-

Envoltat d'ampolles

Rafa Zuviría es dedica des de fa uns anys a la distribució de vins i caves del Penedès. Viu a l'Arboç i recorre Catalunya amb el maleter del cotxe ple de mostres dels seus productes. "Quan vaig tornar de l'Argentina, ara fa deu anys, vaig haver de començar de zero, i se'm va obrir una porta que mai no havia pensat que podria travessar. Però m'he sabut rodejar de bons enòlegs que m'han ensenyat a distingir un bon vi d'un de mediocre, i ara no m'imagino fent cap altre ofici".

tes anècdotes. Potser perquè també era argentí, jo tenia molt bona relació amb *Milonguita* Heredia i sempre feiem broma amb els companys. Una de les típiques era quan Heredia s'emboïcava els punys amb tovalloles i es feia passar pel campió del món de boxa, Carlos Monzón. Jo feia de 'speaker', i anunciava el seu contrincant, que normalment era Johan Cruyff o Carles Rexach... Hauries d'haver-los vist com corrien pel vestidor, fugint dels cops del Milonguita!", recorda entre rialles.

Bio, en el record

El somriure només s'esborra del seu rostre quan pensa en els companys que ja no hi són. Fa poc temps que es va assabentar de la mort de Bio, un dels primers jugadors negres que va defensar la samarreta blaugrana. "Encara recordo el dia que feia la prova amb el Barça. S'estava canviant al meu costat i em va dir a cau d'orella que li digués a Johan que parlés amb el míster —Rinus Michels—perquè el fitxés. Li ho vaig dir, i

quan tot l'equip estava a la boca del túnel, a punt per saltar sobre la gespa, Cruyff es va dirigir a tots els jugadors i ens va dir: "Vull que totes les pilotes vagin a Bio". "Així ho vam fer, Bio va marcar, i s'hi va quedar", explica amb una certa nostàlgia Zuviría.

També guarda un gran record dels tècnics, especialment del seu compatriota Helenio

"HH era capaç de fer-te creure que eres el millor del món, fins i tot després de fer el pitjor partit de la teva vida"

Herrera, de qui destaca la gran capacitat per treure el millor de cada jugador: "HH era un geni; no només era un gran entrenador sinó també un gran psicòleg. El primer dia que va entrar al vestidor jo estava a la llitera fent recuperació, i em va dir: «Zuvi, no et lesionis que he fitxat pel Barça perquè hi ets

tu!». Sempre tenia la frase adequada per animar-te, encara que sabessis que havies fet el pitjor partit de la teva vida".

Supersticions i consells

El que ja ha perdut són les moltes supersticions que tenia de jugador. Mai no saltava al camp amb el peu esquerre, però possiblement la mania més curiosa la mostrava després dels partits: "El primer que feia quan arribava a casa després d'una derrota era cremar el pijama. No sé per què, però pensava que em portava mala sort". Gaudeix revivint aquella època de la seva vida, perquè sap que haver estat jugador del FC Barcelona és tot un privilegi. Ara segueix de prop el primer equip i celebra les victòries com un seguidor més. Admira el seu compatriota Leo Messi, a qui un dia va donar un bon consell: "Quan surtis al camp, no oblidis mai que l'escut que defenses representa el sentiment de milions de persones. Estigues a l'alçada de la samarreta que defenses, i l'afició et farà sentir l'home més afortunat de la terra" ■

No aparquis els teus colors

EXCLUSIU
PER A
SOCIS FCB

National ATESA forma part de la família blaugrana, compartint la seva passió pel bon futbol. Si ets soci del Barça, pots gaudir d'importants descomptes llogant el teu cotxe a qualsevol de les nostres més de 130 oficines a tota Espanya.

Junts fem un equip guanyador.

reserves
902 100 101
(mencioni el codi de
soci del Barça 4402115)
www.atesa.es

La seguretat al lloguer de vehicles

Col. laborador Oficial del FC Barcelona

Cristóbal rep una dura entrada d'un jugador del Kaiserslautern.

DE L'INFERN AL CEL EN UN COP DE CAP

La primera Copa d'Europa del Barça, aconseguida el 20 de maig del 1992 a Wembley, no hauria estat possible sense el cop de cap de Bakero a Kaiserslautern. Eren els vuitens de final i el Barça, que queia per 3-0 en l'últim minut de la tornada, veia com els alemanys havien capgirat el 2-0 obtingut al Camp Nou. Al capdavant, el gol del navarrès va tenir un pes específic similar al que Koeman va aconseguir, sis mesos després, a Londres

■ TEXT: Roger Bogunyà | FOTOS: Eduard Omedes (Mundo Deportivo)

Tot i la renda del 2-0 de l'anada el FC Barcelona arribava al Fritz Walter Stadion de Kaiserslautern sobre avís. L'equip i la premsa germànica havien escalfat el partit durant tota la setmana i l'estadi alemany era etiquetat com a infernal pels que el visitaven. Fins al punt que cap equip havia superat el conjunt blanc-i-vermell en una eliminatòria europea en què el matx de tornada fos a la ciutat del Renània-Palatinat. Tampoc era el millor moment per als de Johan Cruyff, que estaven a

Els blaugranes van resistir mitja hora l'allau local. A partir de l'1-0, l'equip es va veure ofegat fins al gol de Bakero, que li va permetre respirar de nou

set punts del líder a la Lliga i que havien patit una greu lesió de Ferrer tres dies abans. Amor, per sanció, tampoc jugaria la decisiva tornada dels vuitens europeus. Ja sobre la gespa, i tal com s'esperava, els locals van intentar im-

posar el seu joc físic i anul·lar la vessant més tècnica dels barcelonistes. La intensa pressió i la bona feina defensiva dels blaugranes van aturar l'empenta inicial dels alemanys, que sí que van trobar el premi del gol superada la

mitja hora, en una acció en què Hotic va cometre falta sobre Zubizarreta abans de rematar. La diana va provocar l'arribada dels pitjors minuts del Barça fins aleshores aquella temporada, com van reconèixer a posteriori tots els jugadors. A partir de l'1-0 els blaugranes no van deixar de patir, en un estadi en què totes les localitats estaven esgotades des d'abans del compromís d'anada. Zubi, atu-rant de forma providencial una vegada i una altra, mirava de fer bo el pronòstic llançat per Cruyff abans del partit: "Seria molt estrany no marcar i encaixar un 3-0".

Ni els 15 minuts de reflexió a la mitja part van permetre als blaugranes trobar el seu estil. La maquinària alemanya, en canvi, s'havia fet encara més forta en aquest espai

Bakero va ubicar-se prop de dos dels jugadors menys alts dels alemanys per rematar a gol amb un cop de cap creuat

de temps i només va tardar 180 segons a anotar el 2-0, obra de nou de Hotic després d'un servei de córner. Amb l'eliminatòria igualada i més de 40 minuts per endavant, el Barça necessitava una reacció que no arribava. L'ambient infernal del Fritz Walter Stadion havia esborrat els blaugranes del mapa, que, víctimes d'un atac i gol sense treva, van patir el 3-0 de Goldbaek quan quedava un quart d'hora per al final i quan començava a ploure sobre la localitat alemanya, en una nit que cada cop prenia més aires de tragèdia en clau blaugrana.

Cara o creu

El FC Barcelona gairebé no havia donat senyals de vida en atac durant tot el partit i, de sobte, necessitava un gol per continuar batejant a Europa. Però tal com s'estava desenvolupant el matx, el 4-0 semblava el resultat més probable, fins que Haber va cometre una falta sobre Nadal molt lluny de la porteria local.

Corria el minut 89 i va ser Koeman qui va penjar la pilota a l'àrea alemanya, atapeïda de potencials refusadors i rematadors. Va ser un dels segons qui, més llest i vestit de taronja, va caçar la pilota. José Mari Bakero, de 172 cm d'alçada, va elevar-se per sobre de dues de les torres menys altes dels locals, Scherr (178 cm) i Kranz (174 cm), per connectar un cop de cap creuat des del segon pal que va superar Ehrmann. El Barça era viu gràcies al valor doble dels gols a domicili en

Els dies previs, negatius per als blaugranes

El Kaiserslautern-Barça es va disputar el dimecres 6 de novembre del 1991 (20 hores). Aquesta data i horari no haurien estat notícia si no hi hagués hagut un partit només 72 hores abans, a l'estadi de Las Gaunas, davant el Logronyès. El Barça volia que el partit es disputés dissabte, per així poder gaudir d'un dia més de descans i preparació de cara al transcendent partit de vuitens de final. L'exigent matx del Logronyès, així com el mal estat del terreny de joc, van acabar perjudicant la forma física dels jugadors per al seu compromís europeu. El partit a Logronyo, a més, va tenir unes altres conseqüències negatives: Chapi Ferrer va patir una ruptura del lligament encreuat anterior del genoll esquerre i el Barça només va empatar (2-2) i es va quedar a set punts del Reial Madrid després de vuit jornades de Lliga. El Kaiserslautern, en canvi, havia disposat de dos dies més que els de Cruyff per preparar el partit, ja que havien disputat el seu de Bundesliga el divendres anterior.

cas d'empat, classificat per a la lligueta posterior de la Copa d'Europa i, a més, Cruyff havia encertat el seu pronòstic: no van perdre 3-0 i el seu equip va marxar d'Alemanya marcant. Després del partit, l'holandès va dir: "Si hem tingut tanta sort és perquè potser és el nostre any". De nou,

la va encertar. El miracle de Kaiserslautern, com va ser batejat el gol de cap de Bakero, va produir-se en el pitjor partit de la temporada d'un Barça que va acabar tocant el cel a l'estadi de Wembley, molt lluny de l'infern del Fritz Walter Stadion, amb la seva primera Copa d'Europa ■

L'enigma anterior: Quines tres edificacions es van veure lligades a la història del Barça a partir de l'any 1950?

La Pista: Actualment només en queda una de dreta.

La Solució: Les masies de can Planes, can Granota i can Taner.

Nom del guanyador: No hi ha hagut cap encertant d'aquesta edició de l'enigma.

La masia de can Granota, envoltada de barraques, va ser enderrocada abans de la construcció del Camp Nou.

HISTÒRIA VIVA AL CAMP NOU

■ TEXT: Manel Tomàs | FOTOS: Arxiu FCB

Als terrenys on es va aixecar el Camp Nou hi havia tres masies: can Planes (la Masia que tots coneixem), can Granota (on s'ubiquen ara el Palau Blaugrana i la Pista de Gel) i can Taner (a l'indret que ara ocupa el Palau Blaugrana 2). La sort de les tres edificacions va ser ben diversa: can Granota va ser enderrocada abans d'inaugurar-se l'estadi, i també can Taner, a mitjans dels seixanta. Ens queda can Planes, la nostra Masia, com a record d'aquella època

Durant els anys 40 i 50 el barri de les Corts era una zona mig rural, amb profusió de camps de conreu i extenses zones sense urbanitzar. Encara es podien veure algunes masies i els més humils s'arrangeraven en conglomerats de barraques, on es deia que durant els primers anys de la postguerra s'hi refugiaven resistents anarquistes a la dictadura franquista.

La masia de can Planes estava enclavada dins els primers terrenys, adquirits l'any 1950, per a la construcció del Camp Nou. Va ser el 19 de desembre quan els propietaris, Francesc d'Assís Planas Buera i Ramon Planas Buera, van vendre el mas al FC Barcelona per més de sis milions de pessetes. Segons es podia llegir a l'escriptura, la masia era una "*casa de labranza, compuesta de bajos,*

un piso y desván, establo y demás dependencias y norria con aljibe". En un principi can Planes va destinar-se a taller per a la confecció de la maqueta i sala de treball d'arquitectes i constructors. En inaugurar-se el Camp Nou, el 24 de setembre del 1957, va tancar les portes esperant un nou destí. Durant el període presidencial d'Enric Llaudet es va remodelar i ampliar per albergar la nova seu social, que fou inaugurada el 26 de setembre del 1966. Tanmateix, l'expansió del club va determinar que el 4 de setembre del 1978 les oficines es trasllessin a l'actual seu. La masia quedava com un espai buit, però per poc temps, ja que ben aviat es va convertir en residència dels joves jugadors dels equips filials. Així, el 20 d'octubre del 1979 s'inaugurava oficialment per al nou ús, que és el

que té actualment, per bé que està previst que en un futur l'antiga masia de can Planes passi a ser la seu institucional del Club.

La història de can Granota és ben diferent. Quan el 30 de juny del 1955 el club va comprar la finca a la família Güell per 6.174.171,60 pessetes, can Granota —anys enrere, una esplèndida i senyorial residència d'indians— havia esdevingut un trist bloc d'habitatges d'aspecte ruïnós, envoltat de barraques i destinat a ser enderrocat sense demora. El 6 de juny del 1956, en una reunió del Consell Directiu es va informar que als terrenys del voltant de can Granota hi vivien uns dos-cents cinquanta barraquistes. Mesos després, el 7 de desembre, es va rebre al Club una carta del governador civil de Barcelona, Felipe Acedo Colunga, relativa al desallotjament de les barraques i a la conveniència que aquests tristos habitatges fossin enderrocats immediatament, per tal d'evitar que

Cadascuna amb una història ben diferent, can Planes, can Granota i can Taner van ser les tres masies del Camp Nou

poguessin tornar a ser ocupats. Després d'això va caure el silenci més absolut sobre aquesta espinesa qüestió, i en cap mitjà es va parlar de la sort final dels barraquistes després del seu desallotjament forçós. Només el 20 de setembre del 1957, quatre dies abans de la inauguració del Camp Nou, la revista *Barça* es va referir al tema amb un ambigu *"a todos se les dio mejor habitación"*.

Fa molts anys, al recinte que ara ocupa el Palau Blaugrana 2 (a la cantonada de Travessera de les Corts amb Arístides Maillol) hi havia una petita casa de pagès anomenada can Taner, que posteriorment es va transformar en la taverna El Parador del Camino. Quan a la dècada dels cinquanta el FC Barcelona va comprar els terrenys dels voltants per tal de construir-hi l'estadi, el propie-

La masia de can Planes, residència habitual dels jugadors del planter del Barça.

La masia de can Taner, a la dècada dels anys seixanta, envoltada de cotxes en un dia de partit a l'estadi.

DOLORS TORNE BOSCH

tari de can Taner - El Parador del Camino, Guearau Piera, no va voler vendre les seves possessions al Club. Així doncs, l'antiga masia reconvertida en taverna mai va pertànyer al Barça, però es pot dir que sentimentalment va ser una part més del patrimoni blaugrana durant els primers temps del Camp Nou; aleshores era habitual que els aficionats barcelonistes anessin a prendre alguna cosa al Parador del Camino abans i després dels par-

tits a l'estadi. Més tard, el setembre del 1965, el Picadero Jockey Club va comprar els terrenys, i l'1 de novembre del 1968 aquest club barceloní hi va inaugurar el seu nou pavelló poliesportiu cobert. Finalment, el FC Barcelona el va adquirir el 31 d'octubre del 1974 per 40 milions de pessetes, quan el Picadero, que havia estat un dels grans del bàsquet i l'handbol, feia temps que havia entrat en decadència ■

EL NOU ENIGMA

Quina secció va desaparèixer al cap d'un any de ser fundada perquè no tenia camp de joc?

LA PISTA:

Quan va ser refundada se li va assignar un pressupost de 20.000 pessetes.

Les respostes s'han de fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:

Correu: REVISTA BARÇA. Av. d'Arístides Maillol, s/n, 08028 Barcelona

Correu electrònic: revista@fcbarcelona.cat

Coordinació:

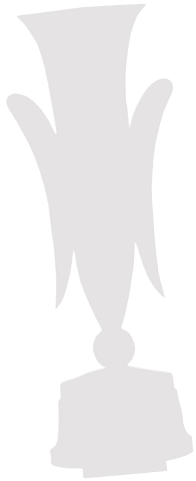
Centre de Documentació i Estudis del FC Barcelona

Avui juguem a casa.

Gaudeix de tot el sabor de les patates fregides artesanalment.

FRIT RAVICH S.L.
Polígono Industrial Massanet.
17412 Massanet de la Selva (Girona).
Tel. 972 85 80 08

Precursora de l'actual Copa de la UEFA, la Copa de Fires va ser una competició molt vinculada al FC Barcelona. De fet, el Club va aconseguir-la en tres ocasions. A més, va aconseguir el títol original en propietat, en una final entre el Barça, primer guanyador del trofeu, i el Leeds, l'últim a fer-ho. És per això que es tracta d'una copa única...

■ TEXT: Carles Santacana | FOTO: Bevenrain

COPA DE FIRES UN TROFEU ÚNIC

No cal dir que el Museu del Barça és ple de trofeus. Hi ha copes de tota mena, i totes tenen al darrere la seva història, l'esforç per aconseguir-les i les persones que van fer possible l'èxit. En els inicis de les competicions europees de futbol va destacar la Copa de Ciutats en Fires, que inicialment havia d'enfrontar equips representatius de ciutats que celebraven fires comercials internacionals. Es pensava que aquest tipus de partits de futbol podia ser un bon complement a l'activitat comercial. Tanmateix, la competició va prendre de seguida vida pròpia, sota l'empara de la FIFA i després de la UEFA. Amb aquest origen el dia de Nadal del 1955 el Barça debutava en competicions oficials europees. I va aconseguir la primera edició de la Copa de Fires, que es va perllongar fins al 1958, en vèncer a la final a la selecció de Londres. La segona, disputada entre el 1958 i el 1960, també va ser per al club blaugrana, que va derrotar a la final el Birmingham. La temporada 1965-66 es va tornar a aconseguir el títol, en vèncer el Saragossa.

L'últim títol, per al Barça

La Copa de Fires es va disputar fins a la temporada 1970-71, en què se celebrava la XIII edició, i que va guanyar el Leeds United. La UEFA va decidir substituir-la per una nova competició, que portaria el nom dels organitzadors; a saber, la Copa de la UEFA. Aleshores es va plantejar qui s'havia de quedar en propietat el trofeu que havia anat passant de mà en mà entre els diferents guanyadors de la competició. La UEFA va decidir que es jugaria una finalíssima de la Copa de Fires, que enfrontaria el primer i l'últim dels guanyadors. D'aquesta manera els cridats a lluitar pel trofeu van ser el Barça i el Leeds United. Aquella final tan especial es va jugar al Camp Nou el 22 de setembre del 1971, davant de 75.000 espectadors que van poder gaudir de la victòria blaugrana per 2-1, gràcies a les dues dianes del davanter Dueñas. D'aquesta manera el Barça va aconseguir una copa singular, ja que l'única original és la que va guanyar el Club, i irreplicable, perquè la Copa de Fires va deixar de disputar-se. Per això l'estilitzada figura d'aquesta Copa, coneguda també com a trofeu Noel Beard, encara fa més goig a les vitrines del Museu com una peça única i testimoni de la primera competició oficial internacional que el Barça va aconseguir ■

La cursa
MÉS
DIVERTIDA

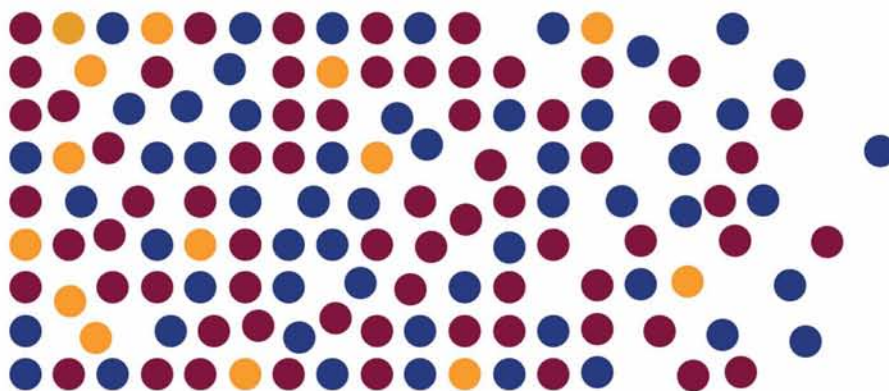
Apunta't-hi!

Recorregut
de
7km

REGALS
per a
TOTHOM!

1ª CURSA BARÇA·L'illa

 27 D'ABRIL
2008

**inscripció
oberta**

fins el 24 d'abril
a les 20h

per internet
www.fcbarcelona.cat

cost d'inscripció*
13€ socis del fcb
16€ no socis.

* El cost del tràmit bancari és d'1,50€ en ambdós casos.

PATROCINADOR PRINCIPAL

L'illa
diagonal

ORGANITZA:

FCBARCELONA

AMB EL SUPORT DE:

AJUNTAMENT DE
SANT JOAN DESPÍ

cape hillabali
www.cepillabali.com

DESPIesport

MITJÀ COL-LABORADOR PRINCIPAL

MITJANS COL-LABORADORS

L'ESTRELLA QUE NO VA PODER BRILLAR

El 23 de febrer ens va deixar William Silvio Modesto Verissimo, conegut amb el sobrenom de *Bio*, jugador del FC Barcelona als anys 1978 i 1979, un fugaç període de temps per a un futbolista de gran classe que malauradament no va saber explotar les immenses aptituds tècniques que atresorava

■ TEXT: Manel Tomàs | FOTO: Seguí - FCB

Nascut a Araracuara (Brasil) el 8 de març del 1953, Bio era un davanter de grans qualitats. Rematava molt bé tant amb els dos peus com amb el cap i tenia una tècnica depurada que li permetia enlluernar el públic amb algunes floritures marca de la casa. Va jugar al Ferroviaria de Araracuara, al Palmeiras, a l'Standard de Lieja, al Vitoria de Setúbal, al Flamengo i al Terrassa abans que, el 30 de març del 1978, fitxés pel Barça. La referència clau per a la seva contractació va ser un partit que el Barça de Cruyff va jugar a Terrassa el 23 d'agost del 1975. Aquell dia l'astre holandès va quedar fascinat pel joc del brasiler i va convèncer el president Agustí Montal de la conveniència de fitxar-lo, cosa que no va ser possible fins a gairebé tres anys més tard, quan, gràcies al seu matrimoni amb una jove de Terrassa, Bio va aconseguir la nacionalitat espanyola.

El brasiler va debutar el 5 d'abril del 1978 en un Reial Madrid-Barça decisiu per a la sort de la Lliga 1977/78, que va acabar amb victòria blanca per 4-0, però ell va tenir una actuació meritòria. Després va encadenar alguns partits brillants, en especial el que tancava la competició lliguera, saldat amb triomf blaugrana sobre el València per 1-0, amb gol marcat per Bio amb una rematada es-

pectacular en planxa. Aquell 7 de maig era el dia del comiat de Johan Cruyff com a jugador barcelonista en partit oficial i, en veure l'exhibició del davanter brasiler, la crònica d'algun diari es titulava "*Cruyff biodegradado*", tot dient que Bio seria el successor del crac holandès, el qual havia eclipsat en el seu darrer partit.

Aquestes expectatives, evidentment, eren molt desproporcionades. Bio era un gran jugador, però li mancava esperit de sacrifici. La temporada 1978/79 la seva participació va ser més aviat testimonial i va protagonitzar un escàndol en rebel·lar-se contra l'entrenador Lucien Muller perquè considerava que estava sent marginat, tot i que posteriorment va demanar perdó i es va poder reintegrar a l'equip. Al capdavant, però, només va jugar cinc partits oficials durant aquella campanya. Sense futur al Barça, el 20 d'agost del 1979 va ser traspassat a l'Espanyol, i va deixar enrere un balanç de nou partits de Lliga i un de Recopa amb el conjunt barcelonista, amb tres gols marcats al campionat domèstic. Quan va deixar el club espanyolista va iniciar un llarg pelegrinatge marcat per la decadència que el va portar al Màlaga, al Sabadell, a l'Almeria, al Terrassa, a l'Àguila, al Sant Boi, al Polvoritense, al Collbató, al Can Jofresa i a l'Espluguenc. L'any 1994 va tornar al seu Brasil natal, on la vida no li va somriure ■

"Som-hi, bio! Som-hi, bio!", va cridar Puyal

Bio va participar en l'històric partit de la Recopa 1978/79 davant l'Anderlecht, el dia que el Camp Nou fou testimoni d'una remuntada èpica (3-0), amb gol de Zuvíria a les acaballes del matx i victòria final als penals. Llavors el brasiler gairebé no comptava per al tècnic Lucien Muller, però va entrar al minut 78 en substitució d'Olmo. Després d'una pròrroga sense gols, va arribar la sort dels penals. Alguns jugadors barcelonistes, amb un excés de pressió, es van negar a llançar-los. Bio, en canvi, li va dir a Muller que a ell no li tremolarien les cames. Va transformar el seu penal amb total mestria, gairebé caminant, mentre el periodista Joaquim Maria Puyal cridava "Som-hi, Bio! Som-hi, Bio!".

Els dilluns, a Barça TV, 'Històries del Camp Nou'

L'ESTADI TÉ CINQUANTA ANYS, I CADA ANY TÉ UNA HISTÒRIA, UNA NIT I UN JUGADOR PER RECORDAR

Històries del Camp Nou repassa, cada setmana, una temporada del FC Barcelona, des de la inauguració de l'estadi fins a l'actualitat. L'Àngels Prieto i l'Àlex Ortolà fan un recorregut pels títols, les anècdotes i les nits inoblidables viscudes al Camp Nou, de la mà dels seus protagonistes, que, amb la seva aportació, han ajudat a construir la brillant història del Club. El programa ens ha acostat ja les vivències de jugadors mítics com ara Basora, Evaristo i Krankl. Aviat serà el torn dels membres del Dream Team...

ESTANISLAU BASORA

Estanislau Basora: "El meu pare, que no havia vist una pilota en tota la seva vida, em va deixar fitxar pel Barça perquè així em deslliurava del servei militar. En aquella època no hi havia ni els cotxes ni les carreteres d'ara, i trigava dues hores a arribar al poble, després dels entrenaments"

JUAN MANUEL ASENSI

ESTEBAN VIGO

SALVADOR SADURNÍ

Salvador Sadurní: "Cada divendres abans d'un partit a casa, els membres del primer equip organitzàvem una costellada a l'estadi, amb tots els empleats del Club perquè Rinus Michels creia que ens portava sort. El tècnic sabia que el meu sogre era carnisser a l'Arboç i m'encarregava sempre la carn i les botifarres"

RAFA ZUVIRÍA

MARCOS ALONSO

CHUS PEREDA

PACO 'GALLEGO'

HANS KRANKL

Hans Krankl: "Tenia el costum de cantar l'himne del Barça mentre sonava a l'estadi. De fet, encara em recordo de les primeres estrofes... Porto els colors blau i grana al meu cor, em sento molt lligat al Club i la meva il·lusió és ser el proper entrenador del FC Barcelona"

BARÇA TV

DESCOBREIX EL NOU RACÓ DEL BÀSQUET!

Ja és aquí! Et presentem el nou racó de l'FCBotiga, situat a la planta inferior, on properament trobaràs articles 100% bàsquet blaugrana!

BARÇA BASQUET 100%

El Gran Repte

TORNA LA LLIGA EL GRAN REPTE

La cinquena edició de la Lliga El Gran Repte, torneig exclusiu per als socis del FC Barcelona, ja està en marxa. Fins al 30 d'abril els socis i sòcies del club blaugrana es poden inscriure a la Lliga que començarà el 2 de juny a les instal·lacions del Club i que s'acabarà el 5 de juliol al Camp Nou amb la disputa de les diferents finals. L'edició d'aquest any avança les dates a causa de les tasques de remodelació de la gespa de l'estadi que tindran lloc a l'estiu. Amb l'objectiu que les finals es puguin seguir disputant al Camp Nou, com ja es va fer en edicions anteriors, s'ha decidit començar abans. I és que tenir la possibilitat de jugar la final al mateix terreny de joc on juga el primer equip de futbol és un gran al·licient per als participants.

Fins a set categories

De nou, la Lliga El Gran Repte inclou un total de set categories: aleví, infantil, cadet, juvenil, femení, sènior i veterans. Els partits corresponents a sènior i veterans es faran en modalitat de futbol-11, mentre que la resta de les

categories els partits seran en futbol -7.

Els socis i sòcies del FC Barcelona es poden inscriure per equips o bé de forma individual. En aquest últim cas, l'organització formarà els equips de manera aleatòria.

Els partits, que es jugaran de dilluns a divendres de 20 a 23 hores, constaran de dues parts de 25 minuts cadascuna. Els participants tindran el seu calendari, que se sortejarà prèviament, i que els permetrà seguir la competició. Aquest any, com a novetat, a més del camp annex al Miniestadi els partits també es disputaran al camp de gespa artificial de la Ciutat Esportiva Joan Gamper de Sant Joan Despí.

Les inscripcions, que es van obrir el 31 de març i es tancaran el 30 d'abril, es poden fer a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista (OAB-Camp Nou), en horari de dilluns a dissabte, de 9 del matí a 9 del vespre. El preu per a les categories femenina, sènior i veterans és de 42 euros per participant. A l'hora de realitzar la sol·licitud caldrà omplir un formulari i dur el DNI o carnet de soci. El full d'inscripció es pot descarregar des de la Zona Socis del lloc

web del club, www.fcbarcelona.cat.

Amb la d'aquest any, l'organització espera com a mínim igualar l'èxit de l'any passat, en què hi va haver més de 1.000 participants. La consolidació de la Lliga El Gran Repte entre la massa blaugrana és evident, ja que s'ha aconseguit passar dels 400 inscrits del primer any al miler de l'edició anterior.

Els més petits també hi juguen

Les sòcies i els socis més petits també tenen la seva oportunitat dins la Lliga El Gran Repte. Com ja es va fer en l'edició anterior i amb la intenció de facilitar la participació de les categories inferiors, el Club organitza un torneig de dos dies que es jugarà la primera setmana del mes de juliol. Les diferents finals d'aquesta competició per als més menuts de casa també es disputaran al Camp Nou, el mateix dia que la resta de categories. El preu de les inscripcions en les categories aleví, infantil, cadet i juvenil és de 5 euros per persona. Els socis més joves que hi poden participar han d'haver nascut a partir del 1997.

AGENDA CULTURAL

- » **Palau de la Música:** l'Orquestra Simfònica Estatal de Moscou interpretarà les obres de Txai-kovski: *El Trencanous*, *Concert per a violí* i *Romeu i Julieta*. El dissabte 19 d'abril a les 22.15 h. A més, el dissabte 3 de maig a les 22.15 h hi haurà un nou concert. En aquest cas s'interpretarà *Bolero* de Ravel i *Capricho Español* i *Shéhérazade*, totes dues del músic Rimski-Kórsakov.
- » **Poliorama:** *El zoo d'en Pitus*. Del 4 al 25 de maig (sessions matinals).
- » **Teatreneu:** *El ratolí Pérez*. Fins al 27 d'abril (dissabtes i diumenges a les 17 h). També *Blancaneus*. Del 3 de maig a l'1 de juny (dissabtes i diumenges 17 h).

*Totes les activitats de l'agenda tenen un descompte exclusiu per a socis.

EL CARNET DE SOCI, EL MILLOR REGAL DE FI DE CURS

Fins al 30 de juny, totes les altes d'alevins i infantils del carnet de soci rebran un estoig de dibuix que s'afegeix a l'habitual lot de benvinguda. Amb aquest obsequi es vol premiar l'esforç fet per tots els nens i nenes durant tot el curs escolar. A més dels nombrosos regals, els socis més joves s'acullen al programa 'Creix amb el Barça' que inclou, entre d'altres avantatges, l'opció de fer-se una fotografia amb el primer equip o activitats culturals i esportives. Per fer-se soci cal apropar-se a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista (OAB), de dilluns a dissabte de 9 a 21 hores. Per tramitar el carnet cal una fotografia de la persona que es vulgui fer soci i les seves dades personals. També es pot fer a través del telèfon 902 1899 00, o bé a través del lloc web del club, www.fcbarcelona.cat.

SERVEIS

902 1899 00
www.fcbarcelona.cat

SEU SOCIAL

Tel: 902 1899 00 · Fax: 93 411 22 19
Avinguda d'Aristides Maillol, s/n
08028 Barcelona

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB - Camp Nou)

oab@fcbarcelona.cat

HORARIS

- » De dilluns a dissabte, de 9 a 21 h.
- » Diumenges de Lliga, des de dues hores abans del partit.

TAQUILLES

HORARIS

- » Taquilles principals (accés 14)
- » De dilluns a dijous, de 9 a 13.30 i de 15.30 a 18 h.
- » Divendres, de 9 a 14.30 h.
- » Dissabtes (només quan hi ha partit) de 9 a 13.30 h.
- » Taquilles Boulevard (accessos 7/9)
- » De dilluns a dissabte, de 10 a 18.15 h.
- » Diumenges de 10 a 14.15 h.
- » Taquilles del camp (a la zona dels gols)
- » Des de les 11 h fins que comença el partit.

MUSEU FC BARCELONA (gratuït per als socis)

museu@fcbarcelona.cat

- » De dilluns a dissabte de 10 a 18.30 h - Tour Camp Nou fins les 17.30 h.
- » Diumenges i festius de 10 a 14.30 h - Tour Camp Nou fins les 13.30 h.
- » L'1/1, 6/1 i 25/12, romandrà tancat. Aparcament gratuït.
- » PREUS
- » Socis del FC Barcelona: l'entrada al Museu i al Tour de l'estadi és gratuïta.
- » Públic: Museu 8,50 euros i Museu + Tour estadi 13 euros.
- » Infantil (fins a 13 anys): Museu 6,80 euros i Museu + Tour estadi 10,40 euros.
- » Penyes, jubilats i estudiants: Museu 6,80 euros i Museu + Tour estadi 10,40 euros.

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ I ESTUDIS FCB

centre.documentacio@fcbarcelona.cat

L'accés és lliure. El públic, però, l'ha de concertar al telèfon: 93 496 36 12.

HORARIS

- » Atenció al públic: De dilluns a dijous de 10 a 14 i de 16 a 18.30 h.
- » Divendres de 10 a 15 h.
- » Partits de Champions al Camp Nou: de 10 a 13 h.
- » Tancat: Dijous Sant i 31 de desembre tot el dia; 5 de gener, 23 de juny i 24 de desembre tancat per la tarda.

FCBOTIGA (5% descompte socis, 10% Botiga Online)

fcbotiga@fcbmerchandising.com

Tel: 93 409 02 71

HORARIS

- » De dilluns a divendres de 10 a 19 h.
- » Dissabtes, diumenges i festius de 10 a 14 h.
- » Els dies de partit al Camp Nou estarà oberta fins a l'inici del partit.

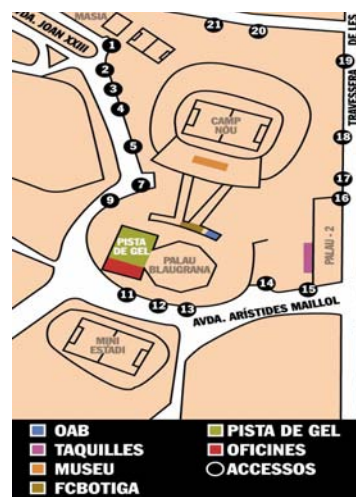
PISTA DE GEL (25% descompte socis)

pistadegel@fcbarcelona.cat

HORARIS

- » De dilluns a dijous de 10 a 14 i de 16 a 18 h.
- » Divendres de 10 a 14 i de 16 a 20 h.
- » Dissabtes, diumenges i festius de 10.30 a 14 i de 17 a 20 h.
- » PREUS (l'entrada inclou el lloguer dels patins):
- » Socis FC Barcelona 7,50 euros; Públic 10,50 euros.

NOTA: Per patinar és obligatori l'ús de guants. Se'n poden llogar a les instal·lacions de la Pista de Gel.

ELS DESCOMPTES PER ALS SOCIS

Els socis tenen avantatges en la compra o utilització dels serveis de patrocinadors i empreses col·laboradores. Treu partit al teu carnet!

	<p>Interessants avantatges addicionals en contractar una assegurança d'automòbil o de llar.</p>	<p>Més informació 902 42 40 45</p>
	<p>Grans descomptes sobre les tarifes generals en el lloguer de vehicles.</p>	<p>Codi client per als socis del FC Barcelona: 4402115 Més informació 902 100 101</p>
	<p>Descomptes sobre els preus de tarifa en impressió digital, servei de copisteria i enquadernació i acabats.</p>	<p>www.artyplan.com</p>

ACORDS

	<p>Descomptes entre 20-40% en tractaments làser, medicina estètica, cirurgia plàstica, nutrició i dietètica, odontologia estètica i blanquejaments i implantologia capil·lar</p>	<p>Més informació 93 675 14 80 www.clinicsantcugat.com</p>
	<p>Emporta't una màquina de cafè d'última generació (valorada en 200 €), per la compra del primer lot monodosi de cafè i te, per només 59 €.</p>	<p>Truca al 902 222 216 o visita www.saborbianchi.com/fcb</p>
	<p>10% descompte en el forfet d'estiu Temporada estiu: 7/06/2008 al 14/09/2008</p>	<p>Amb el carnet de soci</p>
	<p>En les visites guiades 2x1 en el preu de les entrades</p>	<p>Amb el carnet de soci</p>

ACTUALITZA LES TEVES DADES

Has canviat d'adreça?
T'has canviat l'«e-mail» o el mòbil?

Que no se t'escapi res!
No oblidis que pots estar deixant de rebre informació oficial important del club o avantatges exclusius com els que ofereixen la Revista Barça, el butlletí electrònic i els sms gratuïts, entre molts altres.

Com fer-ho?
És molt fàcil. Hi ha tres maneres d'actualitzar les teves dades: trucant al telèfon del club, el 902 1899 00, enviant un correu electrònic a l'adreça oab@fcbarcelona.cat o bé anant personalment a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista.

Visa Barça

Un somni fet realitat: ser Titular al Camp Nou

www.busquemtitulars.com

Tots els culers com tu tenen una il·lusió des de petits: jugar al camp dels seus ídols. Ara ho pots fer realitat. Visa Barça te'n dóna l'oportunitat ja que... **busquem Titulars per jugar al Camp Nou.** En les dues últimes temporades, Visa Barça ha fet realitat el somni de molts Titulars, que han pogut

entrenar a la Masia, fer una visita guiada a les instal·lacions del Camp Nou per, finalment, jugar el Gran Partit Final i aconseguir trepitjar, com a titulars, la gespa del Camp Nou.

No t'ho pensis més: **el pròxim podries ser tu.**

 "la Caixa"

Patrocinador oficial
del FC Barcelona

Si encara no tens la Visa Barça, demana-la a la teva oficina de "la Caixa", a través del web o trucant al 902 239 498.

NIKE PRO L'ARMA SECRETA DEL BARÇA

NIKEPRO.COM

